

ABONNEMENTSPRIS
kr. 1.65 kvartalet.

REDIGERET AF SIGV. PETERSEN.

BEKJENDTGJØRELSE
20 øre petittinjen.

N° 5.

KRISTIANIA, FREDAG DEN 9 MARTS 1883.

ÅRG. III.

Norsk Idrætsblad udkommer hver anden fredag med et 24-spaltet nummer.

Abonnementet er bindende til udgangen af det kvartal, hvori opsigelse sker.

Udenbys abonnenter anmodes om at tinge bladet gennem postanstalterne.

Da postportoen må erlægges forskudsvis, vil eksemplarer, der ved kvartalets udgang ikke er betalte, blive stansede.

Artikler, der ikke er forsynede med merke, skrives sig fra redaktionens hånd.

Til anonyme henvendelser tages intet hensyn.

Redaktionskontor: Søgaden 2, 4—5 e. m.

Expedition: Brogaden 3 b, 9—2 f. m. og 4—7 e. m.

Bell telefonforbindelse: Redaktionen no. 405, expeditionen no. 154.

Mulige uregelmæssigheder ved bladets tilbringelse bedes velvillig skriftlig anmeldt for expeditionen.

JAGT OG SKYDNING.

Om isbjørnen og isbjørnjagter under Grønlandskysten 1882.

(Af F. Nansen).

Isbjørnen er af naturen beundringsværdig udrustet til det liv, den har at føre. Dens kraftige legeme, dens tykke hvide pels, dens overlegne evne til at færdes såvel i vandet som på isen, og endelig dens udholdenhed til i lange tidsrum at kunne undvære føde gjør den mærkelig skikket til at leve i de barske polaregne, udenfor hvilke den ikke trives.

Isbjørnen adskiller sig fra sin brune fætter foruden ved farven også ved en mere langstrakt krop, højere lænd og længere hals. Den overgår denne adskillig i størrelse og styrke og får ved de noget kortere øren og mindre øjne et mere vildt udtryk. Det er et majestætisk dyr, der sedvanligvis bevæger sig med en ro og sikkerhed som en despot, der er sig sin uimodståelige overlegenhed bevidst; men uagtet svær og tung er den mærkelig behændig og kan komme frem på den ujævneste is med en forbausende hurtighed. De kraftige forlemmer er dens sedvanlige våben, og den ved at bruge dem; et eneste slag er således nok til at gjøre det af med en sæl.

Dens hovedsagelige næring består af sæl og hvalros; men den tager også tiltakke med ådsler og hval, større fisk og andre sjødyr, ja i mangel af andet endog med vegetabilier. Den strejfer stadig om på jagt efter sæl, helst krydsende mod vinden, idet den har en udmerket næse og jager så at sige for åbent vejr. At den kan lugte sælen på lange hold, dertil bidrager også den rene luft, der uhindret stryger langs isfladen heroppe. For at nå sit bytte, viser den ofte en mærkelig sluhed. Skjønt dygtig svømmer og dykker kan den ikke i vandet indhente sælen, men må altså tage den på isen. Dette er ingen let sag; thi sælen er var, hører og ser godt og holder sig altid tæt ved vandet færdig til at jumpe ud ved første glimt af fare. Bjørnen ved dog at overlister den; på lang afstand merker den sig, hvor sælen ligger, og kryber så frem i skjul bag isstykker og forhøjninger. For at dæmpe lyden vrider den på labberne så den lødne side kommer ned og formår således at snige sig lydløst ind på sit offer. Er isen flad, så den ikke yder nogen dækning, dukker bjørnen under flagene og kommer pludselig op i den åbning, hvor sælen ligger. Selv når denne ligger på enslige flage ude i vandet, kan den ikke være tryk; thi bjørnen glider lydløst ned fra isen og svømmer ud mod flaget med kun næsen over vandet, til den er på passelig afstand dukker så helt under og kommer op just ved sælen. Man har også iagttaget, hvorledes den ligesom Eskimoen, kan ligge og passe på ved sælhullerne (de huller, som sælen holder åbne i isen for at kunne komme op på denne) med labben færdig til at kunne slå den første sæl, der stikker hovedet op.

De mindre sæl bliver et let bytte, medens derimod den store klapmys og hvalrossen kan koste mangan hård kamp. Jeg så et sted, hvor en sådan kamp mellem en klapmys og en bjørn havde stået, og det viste sig af merkerne i sneen, at det havde været to vældige kæmper. Kroppen af klapmysen lå igjen, endel af spækket var opspist, kødet derimod urørt, og dens mange merker og flænger viste, at den ikke havde givet sig så snart.

I marts og april har bjørnen gode dage. Da føder sælen sine unger, der i de tre første uger ikke kan gå i vandet. På ynglepladsene ligger tusinder og atter tusinder af dem spredt henover isen, og bjørnen kan nu frådse i sine yndlingsretter, blod og spæk. Den skal da ofte bruge at „lege“ med disse stakkels forsvarsløse, ligesom katten leger med musen, tage en i munden og kaste den højt i vejret, rulle den som en bold bortover isen, slå til den, så den tumler

omkring og tager sig så kan hænde en bid, men forlader sælungen halvdød for at begynde den samme leg med en ny.

Isbjørnen er et klogt og forslagent dyr, men plages også af en sterk nysgjerrighed, og ofte har polarfarere fået erfare dette, når de har ladet ting som sække og sådant tilbage på isen. Disser indhold er da, hvis bjørne er komne til, bleven gennemgået på det grundigste, alt spiseligt er fortæret, og hvad de ikke har kunnet råde med, som blikboxer og lignende, har de slået i stumper og stykker; andre ting har de draget med sig lange veje.

Hvorvidt isbjørnen ligger i vinterhi eller ej er endnu ikke bragt aldeles på det rene; det synes dog sandsynlig, at den drægtige hun fremføder sine unger i hi, da man har fundet dens huler i sneen, medens hannen og den ikke drægtige hun stryger om hele vinteren. Parrings-tiden er heller ikke sikkert konstateret. Nogle mener, at den indtræder i august måned, medens andre, som S. Payer, siger at den ikke som hos andre dyr er indskrænket til nogen bestemt tid, da man kan træffe små unger hele året. Det almindelige tør vel dog være, at den parrer sig i august og midtvinters føder sine tvende unger, der følger moderen i 1 à 2 år. Den viser stor ømhed for disse og forlader dem ikke, selv i den yderste fare. Herpå findes mange eksempler. Selv gjorde jeg den erfaring, at den var forsigtigere, når den havde små unger og flygtede da gjerne undaf med dem. For at få dem med sig, bruger den mange slags midler, snart springer den foran, snart vender den tilbage og skynder på dem ved at skyde dem foran sig med labberne eller stikker hovedet ind mellem bagbenene på dem og kaster dem forover, så et stykke foran igjen og fortsættende på denne måde kommer den forbausende hurtig afsted. Før man imidlertid såret en af ungerne, da forlader den ikke denne, men stanser og forsvarer sig til det yderste. Sålænge de er små, forlader heller ikke ungerne moderen. Jeg ved således om et tilfælde, hvor de to små unger under kjærtegn fulgte sin skudte moders legeme til båden, sprang ud i denne, satte sig på moderens legeme og rolig lod sig føre ombord.

Isbjørnen er lidet selskabelig, og hannen følger ikke hannen; de to unge bjørne holder dog gjerne sammen længere tid efter de har forladt moderen, og undertiden også i nærheden af denne, selv efter at hun har fået unger på nyt, og man kan da undertiden træffe dem alle fem sammen. I almindelighed stryger den om enesom. Den færdes mest om natten, medens den om dagen gjerne holder sig rolig.

Om isbjørnens mod og farlighed hersker der de forskjelligste anskuelse; nogle anser den for meget farlig, medens andre foragter den aldeles. Jeg tror denne forskjellige opfatning væsentlig skriver sig fra de forskjellige forhold og omstændigheder, hvorunder man har truffet den. Har den overflod på føde, bryder den sig lidet om mennesker. På ungsælfangsten har det således hændt, at den er kommen bort og har lugtet på skindene, men rolig gået sin vej igjen uden at vise fiendtlige hensigter. På Spitsbergen og Sydgrønland, hvor den er vant til at træffe mennesker og blive efterstræbt af disse, flygter den gjerne ved synet af dem. Men træffer man den i egne, hvor den sjelden ser mennesker, som f. ex. østkysten af Grønland, og den ikke har for fuld mave, vil man snart erfare, at den ej er at spøge med. Under den tyske expedition hid i 1869—70 hændte det således flere gange, at folkene pludselig blev angrebne af bjørne; engang blev en af medlemmerne, Børgen, endog slæbt afsted et længere stykke. Han havde om aftenen været ude for at aflæse termometret, der var opstillet inde ved land, og var netop på hjemvejen til fartøjet, da han pludselig blev overfaldt af en bjørn. Der var ikke tid til at spænde hanen, og han forsøgte da at skræmme bjørnen ved at sætte den blendlanterne op i ansigtet; men uden at tage notis heraf rendte den ham overende, bed ham et par gange i hovedet og slæbte ham med sig. Hans nødråb blev hørt ombord, og kammeraterne ilede til. Ved skræmmeskuddene fjernede den sig et par skridt, men vendte atter tilbage og slæbte ham videre i galop over den ujevne is. Endelig tog den for alvor flugten. Børgen var slemt såret, men kom sig dog; hans tykke pels hue havde frelst hans hoved fra at blive knust. Man har også eksempler på, at den til sine tider er let at skræmme.

En af dr. Kane's kammerater, der blev vækket ved brummen af en bjørn, som stak hovedet ind af teltløren, hjalp sig således ved at stikke en antændt æske svovelstikker hen under næsen på den — en krænkelde, som den højmodigen lod uhevnet, idet den fjernede sig.

Jagten på den er med nutidens hurtigløsende geværer i almindelighed ikke forbunden med nogen særdeles fare, skjønt den er et meget sejlivet dyr. Selv skudt gennem hjertet kan den gå et længere stykke, før den falder. En kugle gennem hjernen eller nakkehvirvlen er det sikreste, da falder den som oftest uden at bevæge et lem. Hvalrosjægerne skal ofte ligesom Eskimoen gå på den med spyd, dette kan dog ofte have farlige følger; thi den ved med behændighed at afparere stødene og har kraftige kjæver. Scoresby fortæller om en isbjørn, der bed et jernspyd af en halv tommes tykkelse tvers over.

Isbjørnen findes så langt nord, man endnu har kunnet trænge frem, og dens udbredelse mod syd falder omtrent sammen med grænsen for drivisen; thi denne er dens egentlige element. Det hænder jo også, at den træffes søndenfor, når den er drevet af med ispakker; den er således flere gange bleven skudt i Finmarken, ja engang endog så langt syd som ved Skudesnes. I de trakter, hvor der ofte færdes mennesker, og hvor der således skydes mange, som ved Spitsbergen og Novaja Semlja, er den i de senere år i sterkt aftagende, hvilket vel nærmest må betragtes som et held, da den ikke gjør så liden skade og er en farlig fiende for sælen. Det vilde ikke destomindre af andre heusyn være at beklage, om den skulde dele skjebne med sine arktiske kammerater, Grønlandshvalen og hvalrossen, der vel om ikke så længe er en „saga blot“, ligesom sjøkoen nu for tiden.

I håb om, at det vil interessere, skal jeg meddele nogle uddrag af min dagbog om isbjørnjagter under Grønlandskysten. Efter 3½ måneders ophold i ishavet havde vi i slutningen af juni det uheld at fryse inde under Østgrønland på ca. 66° 50' n. b., hvor vi blev liggende en måned. Dette var så meget mere at beklage, som det da just var den bedste sælfangst-

tid; men i sin skjebne må man finde sig, og vi trøstede os med isbjørnjagt så godt vi kunde. Men jeg vil lade dagbogen fortælle.

(Fortsættes).

Lidt om rugden.

Det er endnu temmelig længe til, at man kan nyde de herlige våraftener, der oplives ved rugdens pistren og knurren, men under vinterens indesiddende liv oprisker jægeren gjerne sindet ved minder om forløbne jagter og glæder sig til kommende udflugter. Dette leder min tanke hen på rugden som den, der nu først står for tur.

Hvilken medfart denne herlige fugl fik i høst på sydtrækket, og hvilken der venter den på opturen, kan man nu ingen formening have om, og på denne vil jo væsentlig det kommende træk hos os bero. Har intet uheld tilstødt den under opholdet i syden, så er der dog et moment, der taler for udsigten til et godt år her, og som ej er af mindst betydning, nemlig at den i høst efter min iagttagelse forekom i usedvanligt antal i trakterne omkring Kristiania og, efter hvad jeg har hørt, også hyppigt overalt ellers østenfjelds. Det er ej så at forstå, at jeg i de sidste uger før dens afrejse påtraf usedvanlige mængder, hvilket kunde have havt sin grund i, at jeg havde stødt på rejsende selskaber; det var tvertimod tilfældet lige fra begyndelsen af august måned og vedvarede i september og oktober samt sparsomt ud i november. Ingensinde har jeg påtruffet så mange rugder om høsten, hvilket er så meget mærkeligere, som jeg i de fleste tilfælde ej havde hund med, idet jeg var beskjæftiget på anden måde.

Al sandsynlighed taler for, at den regnfulde sommer har været lige så gunstig for rugden, som den har været skadelig for skogsfuglen. Den var helst at træffe på rigtig vandsige steder i skyggefulde lør og mindre dalstrøg. Ud på senhøsten var den som altid hyppigst at finde i havnehager og i jorderne, hvor skog og krat forekom.

Der er en side ved rugdens liv, som altid har interesseret mig, og som jeg særlig i de sidste ti år har havt min opmærksomhed heuendt på, nemlig dens forplantning. Hækker rugden 1 eller 2 gange? Herom synes de lærde ej at være ganske enige. I alle de afhandlinger og opsatser, som jeg har læst om denne sag, går de fleste forfattere ej videre end til at ytre, at rugden i mange tilfælde hækker 2 gange, men de er enige i, at det ej er regel. Kun en forfatter, og det vistnok en stor autoritet, går videre, nemlig Brehm. Han siger i „Fuglenes liv“, at man hidtil har troet, at rugden kun forplanter sig 1 gang om året, men senere iagttagelser synes vise, at de fleste par under gunstige omstændigheder hækker 2 gange. Man ser, at han heller ikke er kommen til fuld vished herom, og han opstiller det ikke som en fast regel, at den hækker 2 gange.

Da jeg antager, det vil have sin interesse at høre de iagttagelser, en jæger i Kristianiaegnen har gjort om dette forhold, vil jeg i kortshed meddele disse. For at kunne komme til nogen vished eller lad mig sige større sandsynlighed i dette emne, er det en nødvendighed at færdes i skog og mark udenfor jagttiden eller i hele den tid, hvori rugden opholder sig hos os. Det er også selvsagt, at man vilde komme til det sikreste resultat ved altid at føre en hønsehund med sig. Dette har jeg kun gjort i tre år, men i disse gjorde jeg den samme iagttagelse, som i de øvrige nemlig den, at jeg i regelen træffer færre rugdeføstre i maj, juni og første halvdel af juli måned end i sidste halvdel af juli, i august og tildels september, hvilken omstændighed vel beror på, at jeg i den sidste periode så godt som daglig færdes i skogen. I begge perioder har jeg truffet de fleste rugder i en så ung alder, at de ikke har kunnet

flyve, men kun har skudt sig ind mellem kvist og græs etc. Ungerne er forøvrigt temmelig store, før de kan flyve, navnlig er vingebredden meget stor, medens fjærene er for lidt udviklede til at kunne bære kroppen. Jeg har i en og samme uge truffet fuldvoxne føstre, hvori jeg ikke har kunnet skille unger fra moderen, og ganske spæde føstre; jeg har seet fuldt flyvedygtige unger før sankthans, og jeg har i august skudt ungrugde, som lod til at være ganske uden selskab.

I gennemsnit har jeg årlig i de sidste otte år seet 5 à 6 kuld små rugdeunger efter midten af juli. Det skulde dog være mærkeligt, om alle disse rugder skulde have været uheldige med første æglægning og kun havt et om igjen lagt kuld. At de ikke er nøjeregnende ligeoverfor forstyrrelse fra menneskets side, har jeg seet eksempel på. Således fældtes i min nærværelse en større gran, ved hvis fod jeg fandt et rugderede; en hat blev lagt over redet, medens træet huggedes om og kappedes. Fuglen, der fløj af redet ved vor ankomst, indfandt sig strax, efter at alt var bleven stille igjen, og æggene blev udrugede. Dette var sidst i juli. I flere år har jeg også af fuldt pålidelige skogsfolk hørt, at de har seet æg og spæde unger efter midten af juli måned. Min formening er den, at rugden som regel hækker 2 gange og kun undtagelsesvis 1 gang, om dette iøvrigt indtræffer på disse kanter.

At der ved første æglægning kan indtræffe mange forstyrrelser, så fuglen lægger om igjen, er højst rimeligt, men forklarer ikke mængden af de senere forekommende kuld. Sandsynligheden taler for, at eftersommeren er gunstigere for æglægningen og opdrættens af ungerne, således at andet kuld bliver talrigere. Rugden kommer tidligt om våren, lægger sine æg strax, og ungerne voxer raskt, så alle betingelser er tilstede, for at den kan hække 2 gange. At rugden trods de uhyre efterstræbelser, den er udsat for, kan forekomme så talrigt som den gjør, tyder også på en sterkere formerelse end en gang om året.

Dens træk aften og morgen, der forklares som en leg eller spilletid, vedvarer lige til den sidste del af juli og er da lige så hyppig som om våren. At trækket efter denne tid ophører, turde tyde på, at parringstiden da først er tilende.

Der har været skrevet meget i „Svenska Jägareförbundets Tidskrift“ om den måde, hvorpå rugden flyver afsted med sine unger, når den blir skræmt. De fleste mener, at den bærer dem enten mellem benene eller ved hjælp af fødderne; den sidste, der skrev herom, er kommen til den overbevisning, at den bærer dem mellem næbbet og brystet i halsgruben.

Da jeg næsten altid har seet rugden flyve med en, når jeg har truffet den med mindre unger, så har jeg havt rigelig anledning til at betragte den. Uagtet jeg ser meget skarpt, har jeg ikke kunnet se, på hvilken måde den bærer dem med benene, men at den bruger disse, derom er jeg forvisset, da den altid slæber med bagdelen.

Den, der har anledning til at færdes med hønsehund i oktober måned i gode rugdetrakter, vil da gjøre den bedste jagt på dette vildt.

C. A.

Sne i bæsepipen.

Det er et meget omstridt spørgsmål, hvorvidt sne eller anden slags tilstopning af bæsemundingen vil bevirke løbets sprængning, og vi ser os ikke istand til at give noget bestemt svar på det til os i forrige nummer stillede spørgsmål. Såvidt vi ved, er der ikke her hjemme foretaget noget forsøg for at komme efter, hvordan det forholder sig med hagelbøsser, og vi må derfor her som i så mange andre henseender, når det gjælder at få besked på et eller andet afsnit af det endeløse geværkapitel, vende os til udlandet for at se, hvad erfaringer de der har gjort.

NORSK IDRÆTSBLAD

ABONNEMENTSPRIS
kr. 1.65 kvartalet.

REDIGERET AF SIGV. PETERSEN.

BEKJENDTGJØRELSE
20 øre petittinjen.

N° 10.

KRISTIANIA, FREDAG DEN 18 MAI 1883.

ÅRG. III.

Om isbjørnen og isbjørnjagter under Grønlandskysten 1882.

(Af F. Nansen).

(Fortsat fra no. 5).

27 juni. Om aftenen meldtes det fra tønden, at der var en bjørn i læ af os, men den var over en mil borte; jeg vilde dog afsted og skyndte mig at gjøre mig istand og få lidt mad, da det kunde være uvist, når næste måltid blev af. Just som jeg er færdig til at gå, kommer tågen tyk som en væg, så der ikke var tale om bjørnejagt. „Det er ingen råd, jeg skal ingen bjørn have, dette er fjerde gang jeg blir narret, nu får vi ingen fler se o. s. v.“, så om-trent var mine tanker, og det nyttede kun lidet, at kaptajnen forsøgte at trøste mig med, at bjørnen var i læ af os og sandsynligvis vilde trække op mod vinden, så den nok vilde komme i nærheden. Grættet og sørgelig krøb jeg tilkøjs.

28 juni. Som jeg imorges lå og sov på mit grønne øre og drømte om bjørne, som jeg aldrig fik tag på, blev jeg vækket ved, at en hvi-sker mig i øret. „Nå får Dere tørue ut, for nå har vi en bjørn like utme skutevæggen“. Neppe hørte jeg tale om bjørn, før jeg for i vejret, gned øjnene og stirrede forundret på anden-styrmand, som fort-satte fremdeles hvi-skende, som om bjør-nen var udenfor ka-hytsdøren. „Men Dere må nøjste Dere.“ Å jo det kunde nok hælde, jeg „nøjste-de“ mig; på dækket var jeg i en fart med rifle og patro-ner. — Der gik den ganske rigtig på skudhold rolig og betænksom frem og tilbage, stansede af og til for at vejre og betragte fartøjet*), der nok var noget

nyt for den. Det haster ikke, jeg kan godt vente og nyde synet af det vakre, stolte dyr så længe, mens jeg venter på kaptajnen. Men hvorfor kommer han ikke? Jo endelig! Men idetsamme jeg vender mig om for at tale med ham, smelder pludselig et skud. Som stukken af en orm for jeg op for idetmindste også at få sende den, som jeg tænkte, flygtende et skud på rejsen; men nej, der gik den lige rolig uden at lade sig anfegte af sådanne bagateller, skjont kuglen slog i sneen lige ved den. Skuddet kom fra en af skytterne, som ikke længer kunde holde sig. Bjørnen havde imidlertid trukket lidt undaf og var kommen udenfor skudhold. Det var derfor bedst at se til at komme ned på isen. Vel nede, krøb jeg fremover og var snart i hold; den havde imidlertid fået øje på mig og gik op på et „iskoss“*) for at vejre og se

sig om. Det var en pen blink; jeg holdt lige bag bogen (thi i hovedet skyder man nødigt for ikke at ødelægge skalle eller skind) og trykkede løs, men — det klikkede. Det var fatalt, og for at gjøre alt komplet sad patronen fast, så jeg brak næsten af mig neglene for at få den løs. Endelig glap patronen ud, og jeg var atter færdig. Heldigvis havde bjørnen, istedetfor at flygte undaf, som jeg havde ventet, nærmet sig og viste mig i samme øjeblik sit brede bryst. Jeg sigtede midt i hårhvirvelen, og denne gang smaldt det. Bamsa likte ikke kosten, den ud-stødte et brøl, bed efter såret, tumlede overende, men sprang atter op og afsted bar det. Jeg puttete atter en patron i riflen og satte kuglen i bagdelen, der nu var det eneste synlige. Et nyt brøl, og endnu hurtigere afsted. Jeg fulgte efter fra flag til flag. Men så blev det bjørnen for langt at hoppe mellem flagene, den måtte i vandet, og derved kom jeg indpå den og satte kuglen ind mellem skulderbladene, netop som den steg op på den anden kant. Nu var den færdig. Den faldt tilbage i vandet, betragtede mig

*) „Koss“ kalder ishavstærerne de høje isstykker, der altid findes blandt større is, og som i almindelighed skriver sig fra isskruninger; der har stablet isen således op.

rasende med sine små ildgnistrende sorte øjne, men kunde intet gjøre. Nok en kugle endte dens lidelser.

Tågen var imens bleven så tæt, at jeg ikke kunde se fartøjet, men ombord havde man hørt skuddene og sluttede sig til, at bjørnen var falden. Snart kom der da folk til, og vi fik trukket den ombord. Det var min første isbjørn, og ikke lidet stolt modtog jeg kaptajnen og de andres lykønskninger. Jeg var forbauset over, at den første kugle ikke havde gjort det af med bjørnen; ved nærmere undersøgelse viste det sig imidlertid, at kuglen (expres kl. 450) havde truffet rigtig nok, men var sprunget istykker i spækket, og blot et stykke

„Den sidste øre vises den, idet den ved midnatssolens belysning bliver fotografert“.

*) Sælfangerdampskibet „Viking“ fra Arendal, ført af kapt. Axel Kresting.

trængt ind i brystet. Ligedan var det med de to andre kugler: de havde revet op store uventede sår, men trængt lidet ind. Jeg tænkte ved mig selv, at næste gang skulde jeg nok bruge solid kugle på bjørn.

30 juni. Klokken er 10 om aftenen, kaptajnen og jeg er netop ifærd med vor middag, (vi er, i forbigående sagt, forsvundet meget fine, spiser sjelden middag før kl. 8 à 10 om aftenen, ja undertiden ikke før næste dag), da Hans, en af skytterne, kommer ind og fortæller, at der er en bjørn lige i nærheden. Vi springer op, får fat i rifterne og afsted, forresten i al ro; det haster ikke, for bjørnen holder på med nogle sælskratter, levninger fra vor sidste fangst. Vi får snart øje på den og trækker indpå; men det er ujævn is og vanskeligt at komme frem, så vi må give os tid. Endelig kommer vi op på et højt koss, og bjørnen får se os; vi lægger os ned, og den sætter uden betænkning kursen ret imod os. Med lange skridt kommer den rolig sigende: ja en velvoksen gut er det, og det ligger fort, skjunt den ser ud til at tage det så rolig. Nu er den alt bag kossene lige foran os, ikke 15 meter borte; der er hovedet over kanten, men vi skyder ikke, for vi ser bare hovedet, og den løber ikke fra os. Jo det er et pent stykke hoved, panden mindst så bred som en lævedør for ikke at overdrive. Det ruggede lidt frem og tilbage og forsvandt atter bag kanten. Vi holder rifterne færdige; det er ikke godt at vide, hvor den atter viser sig. Jo, der kommer hele skikkelsen frem på siden af kossene, brystet vender ret imod os, skuldrene smelder næsten samtidig, den brøler, bider i brystet, raver et par skridt bagover og falder. Snart drager den sit sidste suk.

Hvor vakkert det er, dette stolte dyr, som nu ligger der på sneen i sin hvidgule pels, medens det friske røde blod drypper ned fra brugen. Man bliver halvt vemodig ved tanken om, at selv en sådan skabning må bukke under i kampen mod den menneskelige kløgt, at den skalkunne stanses i sit frie liv af et lidet lumpent stykke bly. Nu ligger den der uskadelig, men for nogle få sekunder siden, hvem havde da turdet træde den under øjnene og tilbyde den en kamp bryst mod bryst, uden bistand af dette lumske pusterør? Man kan næsten blive trist stemt ved tanken om, at selv den fejge, uleste menneskelige skabning med et sådant i sin hånd skal kunne besejre endog de modigste og stærkeste dyr på jordens overflade, myrde dem på langt hold og med koldt blod.

Men nu kommer folkene, og bjørnen bliver trukket til fartøjet. Den sidste ære vises den, idet den ved midnatssolens belysning bliver fotograferet. Det var en meget stor bjørn, 2,32 m. lang og så fed, at man neppe vilde tro det, når man ikke selv har set det; thi spækket var på sine steder 7 til 10 cm. tykt, og indvoldene tæt omgivne og gennemvævede af fedt. Den gav ialt over 1½ td. tran. Kuglerne stod midt i brystet en halv tomme fra hinanden og var gået igennem hele bjørnen langs efter lige til bagdelen.

3 juli. Jeg er just om aftenen i færd med at optage dybvandsprøver, da jeg bliver afbrudt af munden i tunden, ja den på toppen forståes — her er nemlig stadig udkig efter bjørn — med, at der var en på lærlåring. Der blev strax liv, vaudprøveren fik ligge, og efter at have kastet et blik i nævnte retning og fået et glimt af bjørnen, bar det ned til kaptajnen for at rigge sig til. Dette er snart gjort; bjørnen har i mellemtiden lagt sig bag et koss, og efter at have taget pejling af dette drager vi afsted. Isen er imidlertid mindre let fremkommelig, der er mange omveje og spring at gøre, men det haster ikke. Hvad det gjælder, er blot at holde sig godt til luvart, så vinden kan stå fra os på bjørnen; har den nemlig først vejret af os, er vi sikre, den plejer da ikke længe lade vente på sig.

Endelig er der ikke mere end et hop igjen, før vi står på samme flag som bjørnen.

Jeg springer til, — men ak og ve, sneskorpen brister under foden, og jeg går på hovedet, men når heldigvis kanten af det andet flag med armene og lidt af brystet, så jeg slipper for den gang med påmindelsen og et par våde ben. Kaptajnen kommer nu også over, og vi går mod kossene, bag hvilket bamse forhåbentlig endnu ligger. Alt er imidlertid stille, og vi begynder næsten at blive ængstelige, da dens hoved pludselig viser sig over kanten. Strax ligger vi begge flade på isen. Dette gjorde vi bestandig for end mere at vække bjørnens nysgjerrighed og for at den ikke skulde blive for meget imponeret af vore morske skikkelser og begive sig afsted. Den betragter os nu en stund med sin sedvaulige fortrædelige tålmodighed, det var synd at sige den kar i almindelighed forbæster sig. Hovedet forsvinder af og til bag kossene lige så sagte, som det atter dukker frem. Dette begynder næsten at blive langtækkeligt; vi havde just heller ikke valgt os det bedste leje midt oppe i en vandpyt. Omsider rejser den sig dog og kommer lunkende frem; suende velbehagelig ved lugten af varmt kød, trækker den mod os. Da svinger den lidt, og breddesiden vender til. Øjeblikket er kommet; det smelder først for kaptajnen, så for mig, den kaster sig, støjler og falder brølede baglængs, en kort dødsrallen, og den er på vej mod de salige jagtmarker.

Mandskab er strax tilstede, da hele begivenheden fra top og nær følges med den største interesse. Den trækkes da ombord med det behørlige ligfølge, og er snart flået og parteret, thi ugbjørnesteget er en vare, der hos den bjørnespisende del af besætningen (en del har den gamle fordom at bjørnekjød skal være skadeligt) har rivende afsætnings. Tunge og hjerte, der er en speciel delikatesse, tilfalder jægerne.

Det blev imidlertid sent, før vi kom tilkøje, jeg skulde tilendebringe min afbrudte vandprøveoptagning og skulde ned på 100 fævnes dyb, og kaptajnen skulde brumme lidt over min sendrægtighed; den ene af os kunde nemlig aldrig gå tilsens før den anden. Omsider blev der dog ro kl. 4 på morgensiden.

4 juli. Vi fik dog ikke sove længe, før en ny bjørn var i farvandet, og vi blev purrede. Dennygang tog jeg atter expresriften for dog at blive fuldstændig sikker på, hvorvidt hel kugle var at foretrække for expanderende. Vi tog Kristian, almindelig kaldt „Ballonen“, en rask, uforfærdet kar, med os og satte af. Vejen var dennygang drøjere end sedvanlig, og vi gik i længere tid, før vi på omkring 1500 meters afstand fik øje på bjørnen, der da allerede havde merket os, thi den rejste sig på bagbenene og strakte hals for at se bedre, gik derpå op på et højt iskoss, og siddeude på bagdelen overlagde den her tydeligvis sin operationsplan. Vi benytter imidlertid tiden til i skjul at komme over nogle vanskelige steder og bort til et stort koss, som vi fandt kunde være en passelig venteplass. Idet vi nærmer os kammen, holde rifterne færdige for alle tilfældes skyld. Da vi sidst så bjørnen, var den i fuldt sprang mod os. Komne op kunde vi nu imidlertid til vor forundring ikke se den i nogen retning; vi spejdede og spejdede, men kunde intet opdage, trods isen var tålelig jævn. At den var i vor umiddelbare nærhed, følte vi os overbeviste om; men hvor var den? Dette var en fuldstændig gåde. Vi lagde os imidlertid ned og spændte hauerne for at være beredt; den kunde være over os før nogen anede det. Da såes i nærmeste klare ca. 50 meter fra os en svag krukning af vandfladen, og derpå kom en mørk plet tilsyne, der bevægede sig sagte fremover. Trods den ualmindelige slubed, hvormed dette blev gjort, så vi dog strax at det var bjørnens snude og blev nu vidner til et skuespil, der var altfor interessant til, at vi havde lyst til at gøre ende derpå, før netop nødvendigt. Hvorlænge det varede, skal jeg ikke kunne sige, det var ialfald over 20 minutter. Snuden bevægede sig stadig fremover, til

den forsvandt indunder kanten af det os nærmest liggende isflag; en stund efter kom panden så langt som til øjnene ganske sagte og forsigtig tilsyne over kanten, den skulde tydeligvis rekognoscere terrænet. Her forblev den ubevægelig en god stund, medens jeg tydelig kunde se, hvorledes de små sorte øjne spejdede til alle kanter og af og til sendte et par lystne blik til os.

Indtrykket var sandsynligvis ikke gunstigt; thi panden forsvandt, og snuden kom atter sejlene lige rolig som før frem på vandfladen. Her bevægede den sig nu i længere tid frem og tilbage, medens af og til også øjnene kom tilsyne. Endelig forsvandt den bag et koss og var nu borte i længere tid. Vi begyndte at se os om, den kunde have dukket; da kom panden og øjnene tilsyne over kanten af kossene, hvor den var forsvunden, den måtte nu være kommen op på isen. Efter nøjagtig at have betragtet os en stund, forsvandt den atter. Dette gjentog sig flere gange med lange mellemrum, den havde klarligvis god tid og betænkte sig godt; men vi havde lige så god tid og fandt forestillingen altfor morsom til at afbryde den. Vi var enige om at vente så længe som mulig, skjunt kaptajnen klagede over det kolde isomslag han havde på maven og „Ballonen“ over, at han ikke havde mere tobak igjen, så han kunde få sig en real bus.

Endelig syntes dog bjørnen at have taget sin beslutning, den var nu længere end sedvanlig borte, men kom så hel og holden ruslende frem. Først drog den et forskrækkeligt gisp, og slaug derved tungen næsten helt op til øjnene. „Å gomor'n, gomor'n far“, lod det nu ganske højt fra „Ballonen“. Vi kunde ikke andet end le, men bad ham holde mund. Krydsende ruggede den nu fremover mod os, men lod som den aldrig vidste, at vi existerede. For hver gang den gik over stag stansede den, drog et nyt gisp og slæugte et par forlippede øjekast i vor retning, men fortsatte så atter sin vandring fra flag til flag forsigtig prøvende iskanterne, før den gik over. Den tog det isandhed med en kussende ro; sank et flag under den, aficeredes den ikke i ringeste måde, men tog skridtet over til næste flag med samme dovre takt som før. Ved sidste bout før den kom til os, kom et isstykke ivejen for den. Det var så stort, at en mand knapt kunde væltet det ud, og der var god plads til at komme forbi udenom; men bjørnen giver det blot en nonchalant dask med bagsiden af en forlæb, så det vælter ud i vandet. Det skede med en mine så overlegen som en kejsers og lod en kraft, der var næsten ubygkelig. „Ballonen“ måtte uvilkårlig bryde ud: „Å nej, nej — se på slusk du!“ — Nu stevnedes den imidlertid lige på os og er ikke mere end ti skridt borte; det er på tide at skyde. Jeg skulde have skud, og idet den huker bagbenene for at gøre det sidste sprang op til os, sætter jeg kugler midt i brystet på den. Den brøler, bider som sedvanlig efter såret og raver bagover, men springer atter op og begynder at løbe undaf. Kaptajnen sender den så en kugle i bagdelen for at stanse den lidt. Min patron sad fast, og først efter adskilligt plunder fik jeg den ud og en ny patron ind. Vi er begge på ny færdige; bjørnen var nu i vandet. Idet den stiger op på næste iskant, kommer ryggen belejlig tilsyne, begge skud smælder, kuglerne farer ind mellem skulderbladet, og den falder tilbage i vandet, men kommer atter op på flaget. Her bliver den stanset ved en kugle fra kaptajnen, den falder baglængs i vandet, og efter nogle suk er det snart forbi.

Det var en ualmindelig stor og vakker bjørn. Uagtet vi var tre tålelige kraftige karle og flaget, der var lavt, skrånede lige ned til vandet, kneb det dog stygt med at få den op. Ballonens „dragstert“ anbragtes i rendesnare rundt dens hals, men den viste en mærkelig øvne til at smygge kobbel. Et par tårn rundt snuden gjorde dog ende herpå, og omsider blev den

eller mauge forgjebes anstrengelser varpet op på isen. De viste sig nu, at den første kugle havde været rigtigt nok anbragt, men væsentlig blot gjort et ydre sår og revet spæk og kjød forfærdelig op til alle kanter, uden at trænge videre ind i brystet. Såret i ryggen efter ekspreskuglen var så stort, at jeg kunde stikke hånden ind til flere kanter under skindet og et par fingre ind lige til lungen; det væsentlige sår var dog udvendig, og derfor langt fra så dødbringende, som de kompakte kuglers, der vistnok gjorde lidet sår, men så til gjen-gjeld gik tvers igjennem. Kaptejven påstod hele tiden, og jeg tror med rette, at i en sikker skytters hånd vil en kompakt kugle, ganske af lidt blødt bly, ubetinget være det bedste projektil til denne slags jagt. (Forts.)

Centralforeningens generalforsamling

afholdtes den 7 dennes i Tekniken. Bestyrelsens formand grosserer Ed. Eriksen oplæste det væsentligste af årsberetningen, hvoraf vi hid-sætter følgende:

Det arbejde, som bestyrelsen i det forløbne år har havt, har hverken været let eller behageligt. Medens centralforeningen før mødet med beredvillig tilslutning, og alle landets skytterlag sammen med centralforeningen arbejdede til et fælles mål, støder man nu på skytterlag, der viser vrangvilje, mistro og mere eller mindre åbenbar modstand. Centralforeningens vir-ken modarbejdes offentlig og i hemmelighed, ofte ved midler af sådan beskaffenhed, at man ikke kan benytte lignende.

Under slige forhold havde det været det letteste at afskjære forbindelsen med de skytterlag, som ikke vilde erklære udelukkende tilslutning til centralforeningen, samt hos disse skytterlag at indkalde de udlånte rifler. Efter alt hvad der var skeet og gjort af folkevæbnings-samlagene og de disse tilsluttede skytterlag, samt i betragtning af det urimelige og umulige i, at skyttersagen i længden kunde bestyres af to overbestyrelser, med til dels forskjelligt program, vilde en sådan foranstaltning fra bestyrelsens side været fuldt berettiget. Der har heller ikke manglet på opfordringer hertil fra centralforeningens venner, og foranstaltningens gennemførelse har stadig været forhandlet inden bestyrelsen. Man har imidlertid fundet, at der med hvides udsættes, så længe omstændighederne på nogen måde tillod det.

Centralforeningen har som bekjendt og rimelig altid holdt sig udenfor partierne; dens mål har været skytter- og idrætssagens fremme. Med dette mål fremdeles for øje troede bestyrelsen for *sagens skyld* at burde give skytterlagene rundelig betænkningstid, inden der blev truffet endelig afgørelse. Inddragning af centralforeningens rifler vilde nemlig medføre, at skydningen så godt som ophørte for en fjerdedel af samtlige skytterlag samt dels vanskeliggjordes, dels umuliggjordes for et stort antal, især af de ufor-muende skyttere, i de øvrige skytterlag.

Bestyrelsen fandt så meget mere at burde fare med lempe i det meget vigtige spørgsmål om inddragning af riflerne, som man vidste, at den store mængde af skyttere stod temmelig uberørt af den mod centralforeningen kunstig fremkaldte uvilje, noget, som man allerede kunde slutte deraf, at foreningen altid har været skytterlagene til støtte og gavn. En mængde private udtalelser og fakta pegede desuden bestemt på, at hele det istandbragte opstyr skrev sig fra selve sagen udenforliggende hensyn og var sat i verk af ihærdige personer, hvoraf en stor del aldrig havde været skyttere.

Hertil kom yderligere, at de såkaldte folke-væbningsamslag længe udtalte, at de ikke vilde virke mod centralforeningen.

Foranstående har været de motiver, der har afholdt bestyrelsen fra at inddrage de udlånte rifler samt at afbryde forbindelsen med skytterlag, som har sluttet sig til folkevæbnings-samlagene.

Men det er at antage, at det i *sagens egen interesse* nu vil blive nødvendigt at træffe bestem-melse angående det forhold, i hvilket foreningen fremtidig skal stille sig til de skytterlag, der ved at slutte sig til en anden overbestyrelse lægger for dagen, at de ikke vil arbejde til et fælles mål.

Centralforeningen anser nemlig fremdeles det af samme opstillede nu over tyve år gamle formål: *ovelse* som det rigtige, medens folkevæbningssamlagenes mål: *væbning* af forskjellige grunde er ugjennemførligt.

Skytterlagene har nu havt så lang betæn-kingstid, at de må kunne afgjøre, om de finder sig tjent med at give afkald på centralforeningens ledelse og understøttelse. En mulig be-slutning om inddragning af rifler nødvendig-gjøres desuden derved, at man i almindelighed ikke kan være berettiget til at anvende de privat sammenskudte midler for andre end dem, som slutter sig til centralforeningen. At holde rifler i udlån forvolder centralforeningen en større udgift årlig i reparation, fragt osv., og til at afholde disse udgifter har man nu kun de private midler.

Som foranstaltninger, der af foreningen i år er bragte i udførelse, skal man nævne:

1. Indførelse af metermål i skudhold og skiver, overensstemmende med repræsen-tantskabsbeslutning af 9 juli 1881. (Se medd. no. 1, 1882).

Fra alle, der har anskuet denne sag fra et praktisk standpunkt, har man ikke hørt andet end tilfredshed med foranstaltningen. I forbin-delse dermed står, at man har fået støbt jern-skiver af ny model, hvilke ved henvendelse til centralforeningen fåes 10 pct. billigere end ellers.

2. Udgivelse af centralforeningens «med-delelser» istedetfor de før brugelige «rund-skrivelser».

Denne foranstaltning er nødvendiggjort ved den slaphed, som på mange steder vises i at bringe rundskrivelsens indhold til skytter-nes kundskab. På grund af «meddelelsernes» lave subscriptionspris, kr. 0.50 pr. år, er disse tilgængelige for enhver skytter. Man har grund til at tro, at de omsendte «meddelelser» har bi-draget til at bringe en rigtigere forståelse af centralforeningens stilling og virksomhed.

3. For at sætte centralforeningen istand til at virke, uagtet den ikke længere nyder statsbidrag, udstedte man den i meddelelse no. 1 indtagne opfordring til at tegne «bidrag».

Opfordringen, der understøttedes af bla-dene, samt på forskjellig måde spredtes ud, blev på flere steder mødt med velvilje. Udbyttet vil sees af nedenstående opgjør. Med renterne af de således indkomne bidrag samt centralforeningens øvrige formue, samt med medlemskun-tingenterne, vil centralforeningen kunne virke adskilligt, om end på langt nær ikke som da der stod større midler til rådighed.

4. Da afvigte vinter ganske fortrinlig «egnede sig for skiløbning, har bestyrelsen vilde evne understøttet forskjellige skirend «med præmier samt udstedt opfordring til «dannelse af skiløberforeninger».

Man har fra flere kanter modtaget under-retning om, at de, vistnok kun mindre bidrag, som kunde ydes, dog har tjent til sagens fremme, ligesom flere skiløberforeninger dannedes og ind-meldte sig i centralforeningen.

5. Endelig må nævnes, at bestyrelsen i «det til alle skytterlag omsendte schema til årsberetning har begjæret underretning om «de forskjellige skytterlags stilling til cen-tralforeningen og folkevæbnings-samlagene».

Antagelig på grund af den usikkerhed med hensyn til bidrag, hvori skytterlagene be-finder sig, og for at undgå at erklære sig, har mange skytterlag undladt at sende årsberet-ning.

Det vil være bestyrelsens pligt at bringe samtlige skytterlags stilling til klar afgørelse eller i mangel af svar, at hjemkalde de udlånte våben.

Angående skydningen ved skytterlagene har bestyrelsen adskillige bemærkninger at gjere, og den har stadig havt for øje, at det er ønske-ligt, at den forsøges gjort mere praktisk. Dette er imidlertid på grund af mange omstændighe-der ingenlunde let og må for øjeblikket ansees ugjennemførligt. Det er visselig hensigtsmæs-sigt at vente med at foreslå nogen reform i denne henseende.

For gymnastiken har centralforeningen i af-vigte år alene kunnet virke lidet på grund af manglende midler. Man har således hverken kunnet afholde gymnastikkurser for lærere eller børne-opvisninger i gymnastik. Dette må meget beklages, thi gymnastikens har hos os endnu så meget at kjæmpe med, er i det hele så lidet befæstet i den almindelige opinion og så lidet udbredt, at nogle års stans i foreningens ar-bejde for samme vil betyde tilbagegang.

I afvigte år har centralforeningen med et mindre beløb understøttet en ung mand for at sætte ham istand til at følge med gymnastik-opvisningen i Stockholm.

At man i vinterens løb har opstillet præ-mier ved forskjellige præmie-skirend, vil nær-mest blive at omhandle i beretningen for kom-mende år, men ontales dog her, da dette var en følge af den oven under no. 4 omhandlede opfordring til at danne skiforeninger.

Angående foreningens regnskab bemerkes følgende:

Fra 30 juni 1882 af har foreningen ikke nydt statsbidrag. Det på 1ste halvår 1882 faldende be-løb af kr. 7,750 er i henhold til foreningens alle-rede i 1881 givne tilsagn kommet samtlige skytter-lag tilgode efter de før opstillede regler, som præmie-bidrag, ammunitionsbidrag osv. Da statsbidraget imid-tertid ikke strakte til, har centralforeningen af sine egne midler tilskuddt et beløb stort kr. 2372.13.

Foreningens formue pr. 31 decbr. 1882 ud-gjorde Kr. 23,463.98

Af det til centralforeningen efter bestyrelsens foran under no. 3 nævnte opråd tegnede bidrag, omkring kr. 7,000.00, er til dato indkommet og indsat i Kristia-nia sparebank " 4,598.00 Tegning foregår og beløb indkommer fremdeles.

Tilsammen kr. 28,061.98

Angående anvendelse af centralforeningens formue er allerede efter den ved foreningens stiftelse udgæede opfordring til at tegne bidrag, ytret, at formuen burde konserveres for at sikre foreningens virksomhed i en længere fremtid.

Overensstemmende med den sidst udgæede opfordring til at understøtte foreningen vil der blive givet bidragsyderne anledning til at be-stemme angående anvendelsen af beløbet.

I anledning af henstillen fra formanden i Akershus amt og Kristiania Bys Skytterlagsfore-ning om at bestemme grænserne for foreningens virksomhed, finder bestyrelsen det hensigts-mæssigt, at foreningerne arbejder som hidtil, indtil forholdene har sat sig. Man er nemlig fuldt overbevist om, at den ene forening ikke på nogen måde vil gå den anden ivejen, men tværtom efter evne hjælpe og understøtte hin-anden.

Årsberetningen for 1881 omfattede	112 lag.
Nærværende årsberetning omfatter	169 lag.
Af forskjellige grunde er opløst	27 Lag,
udtrådt af forbindelse med centralforeningen 29	—
	56 —

Der består altså nu 113 lag med tilslutning til centralforeningen. Af disse har 49 —

indmeldt, at ingen øvelser har været afholdte. 391 lag, medens 53 —

trods gjentagende påmindelser ikke har været at fornå til at afgive beretning.

Af de 341 lag, fra hvilke fuldstændig årsberetning er indkommet, har 159 lag erklæret at ville høre både til cen-tralforeningen og til folkevæbnings-samlagene, medens 182 lag har erklæret udelukkende at ville slutte sig til centralforeningen.

Af amslag med tilslutning til centralforeningen findes: Smålenenes, Akershus amts og Kristiania byes, Larviks og Larviks amts samt Nedenes amts. Samtlige disse skytter-lagsforeninger har bidraget væsentlig til at holde skytterne sammen om den fælles in-teresse.

Under dannelse er 23 nye skytterlag med omkring 500 medlemmer.

Felttøjmaster L. Dahll åbnede diskussionen med at fremholde det ønskelige i, at dobbelt-forholdet med hensyn til de skytterlag, der stod både under centralforeningen og folkevæbnings-samlagene nu måtte ophøre, og efter nogen de-bat blev hans forslag, at bestyrelsen bemyndigedes til at træffe sådanne forføjninger, som den måtte anse hensigtsmæssige for at dette dobbelt-forhold snarest kunde ophøre, enstemmig bifaldt. Alle talere var enige i, at dette forhold burde hæves, da det virkede skadeligt for foreningens arbejde, og der blev også fremholdt — løjtnant Klingenberg — at man allerede strax burde have gjort dette, noget som imidlertid formanden an-førte, man i skyttersagens interesse ikke havde fundet rigtigt.

I anledning de indkomne bidrag rejste sig ad-skillig debat, idet beslutningen om, at der skulde giv-es bidragsyderne adgang til at bestemme angående beløbets anvendelse, ikke vandt anklang hos alle. Bestyrelsen burde i så henseende have frie hænder. Formanden oplyste imidlertid, at dette

aktive; turnlærer: løjtnant Oscar Lunde. Turnerne er delt i to partier, som turner 1½ time to gange ugentlig; metode: svensk og tysk.

Det Norske Gymnastik-Forbund er den 12 f. m. tiltrådt af Bergens Turnforening samt under 26 f. m. af Studenternes Gymnastik- og Fegteforening og Stavanger Turnforening.

«La Ginnastica educativa» for 16 maj d. 4. indeholder tekst og musik til en gymnastiksang for Italiens folkeskoler. Det samme nummer bringer også en korrespondance om gymnastikforholdene i Norge, som Idreetsbladet under 5 f. m. tilstillede redaktøren, professor og ridder Giuseppe Borgna i Turin, med hvem vort blad fra nu af er trådt i stadig forbindelse. Vi skal i næste nummer omtale den italienske gymnastik.

Om sneforholdene på vore hovedruiter, i dalen som på højjældet, er der nu til turistforeningen begyndt at indløbe efterretninger, der for en del synes at tyde på, at udsigterne for en tidlig og god turistsommer er nogenlunde gunstige.

Således skrives under 12 maj fra *Østre Slidre*: Sneen i fjeldene var vel i år omtrent så stor som ifjor; men da vejret både har været og fremdeles er særdeles gunstigt, vil den antagelig gå bort tidligere end sædvanlig. Hertil bidrager også, at den i år ligger på utilfrossen jord, så at den fortæres såvel nedenfra som ovenfra. Isen på de større vande, hvor snemængden den hele vinter har været stor, er noget tyndere, end den plejer at være, og tør derfor forudsættes at gå bort tidligere end ifjor. — Sammenlignelse beretter en anden brevskriver under 23 maj: Sneen i fjeldet er fremdeles usædvanlig stor, så der endnu ikke viser sig bare flekker. Isen på fjeldvandene er overalt endnu stærk. I bygden er sneen borte på solsiden, medens der på vestsiden af dalen ligger ikke så ganske ubetydeligt tilbage. Isen på hjemvandet er nu såvidt borte.

Om forholdene på *Fjellefjeld* og i *Jotunheimen* har Ole Skogstad meddelt følgende: Den 17 maj begyndte man at befære hovedvejen fra Valdres til Lærdal med hjulredskab, nægtet der endnu findes megen sne på denne strækning; dels ved sandstrømning og dels ved bortskufning har man imidlertid gjort vejen fremkommelig. Højjældene står endnu i sin fulde vinterdragt, og på grund af de kolde nætter i den sidste tid går snesmeltningen kun langsomt for sig. Isen på Nystavandet og på Tyin ligger endnu hel, dog viser der sig noget vand på solsiden.

Vejene over *Bokkesjø* og *Meheja* lader sig nu befære med vogn, da sneen sågodt som er borte. På *Haukelidfjeld* har snemængden i vinter været forholdsvis liden, men på grund af kulde har den hidtil ikke minket i nogen betydelig grad. I de sidste dage har det imidlertid været varmere i vejret, og opsynsmanden på Haukelidsøer antager, at fjeldet kan passeres med hest omkring 15—24 juni.

JAGT OG SKYDNING.

Om isbjørnen og isbjørnjagter under Grønlandskysten 1882.

(Af F. Nansen).

(Fortsat fra no. 10).

6 juli. Ved middagsbordet, klokken 9 om aftenen, ytrede kaptajnen, at han syntes det var på tide at få en bjørn igjen. Det var længe siden sidst, hele to dage. Ja, mente jeg, men så må vi vel få det med renter; jeg havde det ligesom på følelsen, at der snart vilde komme noget. Da vi havde spist, fiket vort reglementerede fingerbøl sherry (vi var nemlig, sagt til vor egen ros, prisværdig nøkterne) med en af stewardens „sødtækager“ og så en fredspibe med benene på bordet, gik vi forud i folkelugaren for om muligt at trøste folkene lidt. De var meget modløse, og mente, vi aldrig vilde komme levende ud af isen igjen, enten vilde vi blive knust mellem isflagene, eller også blive liggende og sulte ihjel, — de vidste ikke rigtig, hvad der var at foretrække. Vi trøstede dem med, at vi skulde holde livet i dem med bjørnekjød, eller hvis fartøjet blev knust, kunde vi jo alle gå i land og anlægge en ny koloni på Grønland, hvor der måtte være overflod på føde: rensdyr, moskusoxer, isbjørn, mos og andre de-

likatesser, og søgte at gjøre det så indbydende som mulig; men det hjalp såre lidet. De fandt, det vilde blive et sørgeligt liv, og ønskede „de bare var hjemme i kakkelovnskrogen hos bu mor“. Just medens vi holder på med dette, lød det ned til os fra toppen: „tre bjørne i læ“. Der blev liv, — is og næringsssorger var glemt i samme nu, og inden kort var vi på isen med vore rifler. „Ballonen“ fik atter følge med, og afsted gik det mod bjørnene, der skulde være en binne med to unger. Snart fik vi også øje på dem, men på så langt hold, at det kun var såvidt, vi kunde skjelve dem fra isen. De havde nok imidlertid vel så gode øjne som vi, thi de havde allerede seet os, enten det nu var synet eller lugten (vinden var god og bar ret på dem), der havde vakt deres opmærksomhed. De tog heller ikke lang tiden om at betænke sig, før de satte afsted mod os i fuldt karriere, det prægtigste kapløb, man kan tænke sig. Vi tog da også vor sædvanlige stilling, alle tre ved siden af hverandre på maven oppe på et koss, og betragtede herfra i al ro kapløbet, hvor vi selv skulde være prisen. Snart var de spredte, snart atter sammen, eftersom isen tillod det, snart en foran snart en anden, snart var de i vandet, hvor klarerne var bredere, end de kunde hoppe, snart atter på isen, men afsted kom de. Nu begynder den ene af ungerne afgjort at få forspraget for de andre og var næsten allerede på skudhold, medens moderen og den anden unge var 300 meter efter. Vi gav den liden tak herfor, thi vi var ræd for at måtte skyde den, før de andre var komne i skudhold. Herved var dog ikke andet at gjøre end vente så længe som muligt, og så fik det gå som det kunde. Omsorgen for ungen blev overdraget til mig, medens kaptajnen skulde passe moderen. Ungen var allerede på flaget foran os, men det bar lige fort på, helt til den var på 15 meter, da stansede den og betragtede os nøjagtig, krøb så sammen som en kat og kom snigende fremover færdig til sprang hvert øjeblik. Den kom på 15, på 10, på 8 skridt. Riften var ved kinden og fingeren færdig på astrækkeren. Jeg fulgte hver bevægelse og skulede af og til på moderen for at se, om hun ikke snart var på skudhold; ungen er kommen helt indunder kaptajnens bøssemunding, medens han opmærksomt følger moderen, den stanser, musklerne spændes, der kan ikke ventes længere — det smælder, — kuglen farer ind i brystet på bjørnen, og den ruller dødelig såret ned af kosseset. Moderen, der ser sin unge falde, sætter endnu vildere til, men får i det samme kaptajnens sikre kugle, der strækker den næsegrus til marken. Den første var imidlertid kommen vaklende på benene; en kugle gennem ryggen ind til hjertet gjorde det af med den. Kaptajnen har imidlertid på langt hold sendt den tredje en kugle, der bragte den overende. Binnen er nu kommen på benene og får så en kugle fra hver af os; den falder for ikke mere at rejse sig. Den tredje var igjen kommen på benene og drager iveri, får så en kugle af mig, falder atter brøllende, men flygter igjen, salutes med et par bomber, thi holdet er blevet for langt, og kommer undaf. Det varede dog ikke længe, før jeg nåede den igjen i en klare og gav den nådestødet. Den blev så trukket op og hen til sine to andre kammerater, der lå side om side på isen. Det var i sandhed en vakker triplé, og det skudt i en tid langt kortere end det tager at beskrive det.

Tågen var imidlertid kommen, vi kunde intet se til skibet, og „Ballonen“ måtte sendes ombord efter folk. Disse kom også snart, og der var nu atter unghjørnsteg og dejlige hjertes for længere tid ombord.

7 juli. Af det gamle kjød gjordes nu på isen op bål, som blev rigelig nærret med spæk og holdt vedlige i flere dage for at lokke bjørnene ved denne deres yndlingsret; de kan nemlig vejre delikatesserne på flere mil, når vinden står på. Det viste sig også snart at være et probat middel, thi i de følgende par dage blev

der fra tønden alt i alt seet ca. tyve bjørne, hvoraf dog mange på meget stor afstand. Om det var tyve forskellige er dog ej godt at afgjøre og vel neppe sandsynlig; men det giver dog et begreb om, hvor talrigt hine dyr endnu forekommer i disse trakter.

8 juli. Blev om morgenen purrede i anledning af en bjørn. Vi fik den imidlertid ikke, hvad ej før havde hændt os. Den var sandsynligvis skræmt af rustbanking og skræbing ombord, der nu, da man intet bedre havde at tage sig for, gik for sig med en ihærdighed såvel i rig som i maskinbakser og skorstensrør, så der i lang afstand ej var ørens lyd at få, og det synes ikke urimeligt, at bjørnen af mangel på tilstrækkelig musikalsk øre og således — mindre belåten med „tonerne“ fandt sig beføjet til at begive sig bort. Hvad nu end grunden var, så er det vist, at vi vendte tilbage i slet humør og fandt først vor trøst ved læsningen (såvidt larmen på dækket tillod) af Fritz Reuters „Landmandsliv“, hvor især „Pomuckelskopf“ tiltalte kaptajnen i den grad, at han efter torten med den sidste, gjorde dette til et fællesnavn for hele isbjørnslegten. Vi blev dog snart afbrudt ved, at der meldtes en ny bjørn til luvart; den befandt imidlertid at være for langt borte og trak op mod vinden. Strax efter meldtes atter bjørn, en binne med to små unger, til luvart. Vi gik afsted, men det så næsten ud, som lykken for alvor havde vendt sig; thi også denne gang måtte vi vende tilbage ligeså tomhændede, som vi gik ud. De var for langt borte og trak hurtig afsted op mod vinden. Interessant var det dog at se binnens omsorg for sine unger, hvor ængstelig den var for at de ikke skulde følge med, hvor den hjalp dem fra isflag til isflag og snart brugte kærlighed, snart strenghed for at skynde på dem.

Vi var imidlertid neppe komne ind på siden af fartøjet, før der endelig meldtes en bjørn i læ. Nu var vi ovenpå. Havde vi den først i læ, var den vor. Og afsted gik vi for tredje gang. Denne gang havde jeg atter taget expressriflen og som et experiment trukket kobberrettet ud af kuglen og sat en kompakt jernstift i stedet, hvilken fuldstændig udfyldte hullet. Bjørnen var så optaget af at spise på levningerne efter en gammel sælskrot, at vi kom den temmelig nær, før den merkede os; men da betænkte den sig heller ikke længe, før den kom. Vi kastede os flade på isen. Den går på, til den er på 50 meter, da stanser den, lurer — og tverkaster sig bag et koss, kommer atter frem smygende som en kat og tager så pludselig tilsprang for at kaste sig over os. Kaptajnen har tur til at skyde — nu smælder det — og den falder uden bevægelse sammen. Det var heller ikke for tidlig, der manglede blot 10 meter. Bjørnen levned imidlertid strax atter op, kuglen havde blot strejft skallen og gået ind langs halshvirvlerne i ryggraden; den kunde imidlertid blot bevæge forlemmerne. Et par af mine kugler blev nu forsøgt skudt tværs gennem brystet. De syntes at gjøre god virkning, og ikke at springe for tidlig. Jeg tror dog, solide kugler er at foretrække. Bjørnen var imidlertid mere end almindelig sejlivet og vilde ikke dø, før jeg, i mangel af andre skjærende våben, med en lommekniv banede mig vejen til dens hjerte. På hjemvejen blev der som sædvanlig diskuteret, hvorvidt det var forsvarligt eller ikke at vente så længe med at skyde; det kunde jo hælde, at patronen klikkede og så —, jo vi var enige om, at det ikke var ganske forsvarligt, lovede hinanden som sædvanlig, at det næste gang ikke skulde ske, og at vi skulde se til at blive lidt forsigtigere. Dog, loven er ærlig og holden besværlig; næste gang, vi havde bjørn foran os, var alle gode forsætter glemt. Begge fandt vi altid sporten for spændende og interessant til at ødelægges for tidlig.

En stund efter vi var komne ombord, blev der på lang afstand seet nok en bjørn til luvart; dette var den syvende denne dag. Da afstanden var for stor gik vi ikke efter den, men

krabbede efter at have „nøret“ godt på bjørnebålet til sengs.
(Fortsættes).

Kan i ulovlig tid fældet og anholdt fugl konfiskeres eller ikke?

På dette spørgsmål ønsker man en sagkyndig besvarelse enten af dette blads redaktion eller af bestyrelsen i Norsk Jæger- og Fisker-Forening.

Der har nemlig hændt følgende:

I dette distrikt er ifølge kgl. resolution af 12 februar d. å. fredningstiden for fuglevildt fastsat for røj, århøne og hjerpe fra 15 marts til 15 august, for tiur og århane fra 15 marts til 10 maj og fra 1 juni til 15 august. Den 9 maj om formiddagen blev der hos lensmanden i min bygd anmeldt, at to bekendte krybskyttere i de sidste 2—3 uger havde fældt flere fugle med anmodning om, at han samme dag vilde konfiskere, hvad der hos de angjældende måtte forefindes af vildt, da de den næste dag, 10 maj, kunde afhænde det uden risiko. Der fandtes hos den ene to tiurer, som underlensmanden konfiskerede, ligesom det oplystes, at de (fader og søn) tilsammen havde skudt i den ulovlige tid 1 århane, 1 hjerpe og 4 tiurer. Efter et par dages forløb fik den gamle lensmand på grund af nogle udtalelser af sorenskriveren om, at konfiskation ikke var tilladt, skruller og sendte derfor — hvad der skulde synes utroligt — underlensmanden hen til vedkommende skytter med 5 kr. i betaling for de to tiurer. Jeg må spørge, hvad respekt almuen får for jagtloven og dens håndhævere, når sådant skal kunne passere. Mig synes det, som selve lensmanden her må være hjemfalden til mulkt. — Som undskyldning påberåbte de to angjældende sig, at de forandrede fredningsbestemmelser ikke står i dette års almanak, hvilket er ganske naturligt, da resolutionen som sagt er af 12 februar d. å.; men for det første er almanaken jo ingen lovtidende, dernæst er det bevisligt, at de var fuldt vidende om de nye bestemmelser, og endelig, selv om så ikke var tilfældet, er enhver pligtig at kjende kundgjorte love og anordninger og i modsat fald at tage skade for hjemgjæld.

Dette spørgsmål, om ulovlig fældet fugl kan konfiskeres, er af højeste vigtighed, fornemmelig i de distrikter, hvor fredningstiden således som her er ordnet overensstemmende med det fra N. J.- & F.-F. udgæede forslag. Jeg har hidtil anseet dette for utvilsomt. Selv har jeg undertiden hørt vildthandlere i Kristiania forlange 5 kr. for en tiur. Når nu mulkten ikke er mere end 4 kr., så vil denne ikke have stort at betyde, hvis ikke det ulovlig fældte og å kan konfiskeres. Dette sidste er det mest effektive, thi nogle kroners mulkt afsones af sådanne personer som disse med få dages vand og brød eller tilsvarende fangekost. Skulde det virkelig forholde sig så, at konfiskation ikke efter gjældende lov kan finde sted, da bør loven snarest mulig søges forandret, og jeg skal isåfald tillade mig at opfordre bestyrelsen i Norsk Jæger- & Fisker-Forening til at virke herfor.

Hedemarkens amt maj 1883.

A. O.

Lov af 22 juni 1863 ang. udryddelse af rovdyr og fredning af andet vildt, dens § 10 bestemmer konfiskation kun for det tilfælde, at det ulovligt fældede dyr er elgsdyr, hjort eller bæver. Det er således ubestrideligt, at man ej kan konfiskere fugl, skudt i den ulovlige tid. At dette er en meget beklagelig regel, vil vel alle være enige om, men herpå kan kun rettes ved lov. Vi slutter os derfor til indsenderens opfordring til bestyrelsen for Norsk Jæger- & Fisker-Forening om at virke for en hensigtsmæssigere lovbestemmelse for de heromhandlede tilfælde.

Red.

Et varsko til jægere.

Fra hr. Simonsen har redaktionen modtaget følgende:

Til

„Norsk Idrætsblads“ redaktion!

Efter den størst mulige omhu for ved pareringen at bevare blodet ublandet, blev jeg i våres belønnet med et sjelden stort og vakkert kuld hvalpe (9 i tallet) under en fin tisse af setterrassen. Skjønnere erkjender moderen ved første øjekast at være ret et pragttemplar af den bekendte Bodøstand, hvilken omstændighed det også alene skyldes, at de let forståelige betænkeligheder ved at beholde en sådan dame i huset var overvundne, og at jeg havde tilladt en søn at modtage den i foræring.

Selv havde jeg imidlertid en liden terrier, udfandt derfor snart, at vi var blevne just ti små formange i familien, averterede dem *santidig og tilsammen* i „Mrgbl.“ og „Aftenp.“ og havde sluttelig den tilfredsstillelse at se den lidt efter lidt indskrænkes til sit normale omfang, idet taknemmelige liebhavere ovenikjøbet lettede os hver skilsmisse med 20 kr.

Men hvortil dette harmløse hverdagsbillede i „Idrætsbladet“? Jo — det har her fået et nachspiel, og det er i dette tilfælde, som så ofte ellers, just det, som det er det „artigste“.

Et par *tispelvalpe*, som byfolket af forståelige grunde havde vraget, men som jægere og kjendere udover landsbygden skjønnes netop at ville sætte pris på, averteredes under den berettigede overskrift „*Rasedyr*“ i et par numere af nærværende blad, som jo hertil måtte tilbyde sig som det mest for ikke at sige eneste formålstjenlige, og blev de her nærmere betegne som hvalpe af „setter d. e. af den langhårede fugle- eller hønsehund-rase“. I selvsamme nummer imidlertid, hvori avertissementet optages, giver redaktionen i anledningen og under merket — k — plads for „Et varsko til jægere“, hvori advares mod kjøb af kjøtere i almindelighed og i nærværende tilfælde i særdeleshed.

Begrundelsen sker gennem følgende komiske misforståelse: „Når man i det ene blad (Mrgbl.) ser, at hvalpen er af fuglehund- (setter) rasen og silkelund- (terrier) rasen og i det andet (Idrætsbl.), at rasen er den langhårede, extra fin og ædel, så er inkonsekvensen patagelig.“ Det „patagelige“ er naturligvis misforståelsen.

Den omstændighed altså, at en terrier averteredes samtidig og sammen med setters har for redaktionen eller dens meddeler været nok til at stemple, og turde offentlig gjøre det, to hundene af rase og kuld forskellige afkom som bastarder!

At forstå er dog her at undskylde; men lidt alvorligere stiller imidlertid tilfældet sig, når bladet i dette „varsko“ også medindtager følgende slutningspassus:

„For dem, der muligens har fået en og anden af de omhandlede hvalpe (9 i tallet), vil det være en skuffelse at erfare, hvilke kjøtere de har fået at opdrage; men det er jo et øjeblikks sag at blive en sådan ærgrelse kvit.“

Der resulteres altså i en ufordulgt sigtelse mod sælgeren, samtidig som den ligeså utillylde opfordring, der ligger i ordene: „men det er jo et øjeblikks sag at blive en sådan ærgrelse kvit“, ikke kan andet end sære og bedrøve de kjøbere, der tilfældigvis gennem „Idrætsbladets“ spalter måtte erfare, „hvilke kjøtere de har fået at opdrage.“

Denne side af sagen er det naturligvis også nærmest, som har foranlediget disse oplysninger fremsendt, og som forhåbentlig gjør det til en uafviselig pligt for den ærede redaktion snarest og såvidt muligt berigtige fejlen.

Selv en hader af kjøtere får jeg indtil videre tro, at det ene er den kjærlighed til en forældet hundestand, hvori vi visselig mødes,

som har ledet eller for tilfældet vildledet dens nidkjærhed.

Kristiania den 18 maj 1883.

Ærbødigst

J. H. Simonsen.

Til ovenstående skal vi blot bemærke, at hr. Simonsen giver sin henvendelse en fejlagtig adresse, når han stiler den til redaktionen. Den opsats, hvori opmærksomheden henledes på hr. Simonsens hvalpe, angav sig med utvilsom tydelighed som en indsendt artikel, hvad den naturligvis også er. Da hr. Simonsens udtryk „selvsamme numer“ muligens kan misforståes som om besværingen fremkom i det numer, hvori annonsen første gang optoges, skal vi oplyse, at annonsen allerede findes i no. 7, medens hr. — k —'s klage står at læse i no. 8.

Red.

Væk med messingsnarerne! Ved en harejagt i Østerdalen ivår blev der skudt en hare, hvis ene bagben var sort og i afstand lignede en fuglefod. Haren havde nemlig fået benet i en messingsnare og derpå revet denne af; det stykke af snaren, der blev igjensiddende, havde sammenpresset foden så sterkt, at der var gæet koldbrand i den underliggende del. Haren var liden og mager.

Hans majestet kongen har stillet til centralforeningens disposition et større antal værdifulde præmier, der vil blive opstillede ved forskellige skytterfester i sommerens løb. Betingelserne på hvilke de kan vindes er det overladt til centralforeningen at fastsætte.

Ved centralforeningens foranstaltning og med dens understøttelse vil blive afholdt skytterfester på følgende steder: Kristiania, Fredrikstad, Laurvik, Arendal, Skien, Kristiansand, Vos, Molde, Trondhjem, Stenkjær, Tromsø, Lillehammer og søndre Modum.

Ved disse skytterfester er der kun adgang for medlemmer af lag, som udelukkende har sluttet sig til centralforeningen. Disses tal udgjør nu 203 med næsten 10,000 medlemmer.

Arendals rifleskytterafdelings konkarvanseskydning afholdes søndag den 10 juni, ikke som i forrige nummer anført 10 juli.

Carver og Bogardus. Umiddelbart efter at være færdige med de i vort blad tidligere refererede skydninger på levende duer, indgik Carver og Bogardus en overenskomst om at rejse omkring til 25 af Amerikas større byer og på hvert sted skyde omkap på 100 lerduer hver. Maskinerne skulde kaste med fuld kraft, brug af begge løb være tilladt og skytterne stå 18 yards fra maskinerne. Disse kapskydninger er nu tilende. Carver vandt 19 gange, Bogardus 3, og i de øvrige 3 stod de lige. Nedenstående er de summariske resultater:

	Carver.	Bogardus.
Chicago	72	63
St. Louis	85	69
Cincinnati	89	74
Kansas City	91	69
St. Joseph	92	63
Leavenworth	85	63
Omaha	94	90
Council Bluffs	96	96
Des Moines	100	97
Davenport	95	89
Burlington	99	99
Quincy	100	92
Peoria	98	92
Terre Haute	99	95
Indianapolis	98	97
Dayton	94	94
Columbus	75	93
Pittsburgh	94	95
Philadelphia	96	95
Jersey City	98	94
New Haven	96	82
Springfield	96	91
Worcester	99	86
Providence	92	94
Boston	93	91
	2,327	2,173

I det hele skjød Carver altså 173 bomber eller i gennemsnit ikke fuldt 7 pct. og Bogardus 337, eller i gennemsnit 13 1/2 pct. Carver traf således i gennemsnit 6 å 7 flere end Bogardus. I Columbus skjød Carver blot 76 og blev overvunden. Grunden hertil var, at han brugte korte patroner, medens hans besse er boret for lange. Carvers laveste tal var 72, under hvilket han ikke gik. Bogardus skjød to gange 69 og tre gange kun 63.

Vi anr indsende op velse af nav enings måle bygningsår, jer vedkomr

Krist

Vejret gen den 27 til og var t stod allerede ventning va vanlige vild blev snart l lystne sejle som skiver på signalet. ste intet te; henved 10 den vanlige

Tre l nerne og Desværre h få stand st der sig i samkvemme dre farkost tort, som at se de sr vart. Lige Kristiania 5 ligeså lavt nes vedkor

Løbet Storfluen. 10 1/2 for kl. 10 t. 3 rum af 1 denne Ida. 4de klasse (startede V. Kvik, Fin. Karm og således at

I 6te Framnes. —58—29,

Vindei ustadig top drig nogen der de ten bage for d delmädig, bådene kur klassens ve kapsejling. passerede mand, Rex, vind, der i de eftersøh delig pass forinden n rundt Nak sin afstand nere løje l respit rykl vende var der som var og ble Hermod, o delen af v ligeledes g de tvende strækkelig iøvrigt se. Rap holdt følge med, den ikke

JAGT OG SKYDNING.

Om isbjørnen og isbjørnjagter under Grønlandskysten 1882.

(Af F. Nansen).

(Fortsat fra no. 11).

9 juli. Om morgenen på dagvagten blev der atter seet to bjørne til lavart, men for langt borte. Senere, da vi just var stået op, blev der igjen meldt bjørn, og denne gang ikke længere undanf end at vi kunde se den med ubevæbnet øje. Vi drog da afsted; men den trak sig hurtigt op mod vinden, og den karen er god i bidevindssejlad, han ligger, som kaptajnen sagde, ikke mere end en streg fra vinden, og kniber det, så tager han såmen den og. Omsider gjorde den dog holdt ved en sælskrot og begyndte at delikate sig, medens vi vandt op til lavart og bar ned på den. Som før sagt, lå der rundt om os skrotter af sæl efter vor sidste fangst, hvilket var os til stor nytte, da bjørnene gjerne stansede ved disse. Heri ligger vel også grunden til, at der viste sig så meget bjørn; thi lugten af kjødet drev sikkerlig med vinden langt ind over isen. Bjørnen var meget optaget, og vi kom den temmelig nær, før den merkede os; dog, skyde en fiende, før den ialfald havde seet os, det kunde vi, selv om det var en „Pomukelskopf“, ikke bekvemme os til. Men nu løfter den jo hovedet og kommer ruggende. Vi kastede os ned på isen. Den forsvandt bag kosset lige foran os og blev en stund borte. Det gjaldt da at have øjnene med sig; thi kom den frem oppe på kosset, kunde den hurtig være nede hos os. Jo ganske rigtig, der kom lidt af snudespiden tilsyne mellem to isstykker, så lidt mere og så brystet; da smaldt begge skud, kaptajnen holdt midt i brystet, jeg for en afvexlings skyld på hovedet — kuglen gik ind i munden og ud gennem nakken. Bjørnen raver overende, men kaver sig undaf, medens den knejsende med nakken endnu vender hovedet mod os. Blodet siler fra munden, og øjnene spruder gnister, et rystende syn. Atter smælder to skud; den falder, men kan endnu røre sig, nok en kugle fra kaptajnen gjør det endelig af med den. I det hele sparede vi ikke på kugler, så længe der var liv, for at gjøre døds kampen i det mindste så kort og let som mulig; thi isbjørnen er usedvanlig seglivet.

Da vi kom ombord, var en bjørn seet $\frac{3}{4}$ mil fra os; den drog undaf op mod vinden. En del af mandskabet fik dog lov til at gå afsted, uden naturligvis at få se nogen bjørn. Neppes var de vendt tilbage, før en bjørn kommer trækende just fra den kant, hvorfra de var komne. Derfor gjorde nu naturligvis de andre blodig nær af dem, og da især af en skytter, der var kommen sidst hjem, og som nu vilde gjælde for at være noget mere end de andre. „Med dig er det omvendt, end som det er med kaptajn og N—, for istedetfor at du går etter bjørn, så går bjørn etter dig. Men offer skaut du'n ikke da?“ Han kløede sig bag øret; hertil var lidet at svare. Vi takkede ham imidlertid, fordi han trak bjørnen så nær ind til os, og drog ivej. Et par af mandskabet fik følge med.

På vejen var jeg oppe på et højt koss for at se på terrænet og fik da på lang afstand øje på bjørnens hoved over en iskam; det forsvandt atter, og jeg sluttete mig til, den måtte ligge der. Efter at have taget pejling af kosset gik vi videre, og snart blev folkene ladet tilbage, da vi helst vilde være alene, når vi kom nærmere mod bjørnen. Vi begynder at nærme os, og just som vi kommer ind på et stort flag og går og snakker om, bag hvilket koss det var, jeg havde seet den, får vi øje på hovedet over iskanten ikke 30 skridt fra os — ja, der var det. Vi lå strax som fejede overende på isen; men bjørnen var lige så rap på benene og kom brummende mod os, visende tænder som en tiger. Der var ikke mange sekunder at give bort, og da den gjorde en liden drej-

ning, smaldt begge skud samtidig, kaptajnen gjennem brystet og mit tværs gennem nakkeledknuden bag øret. Ja modig og glubsk kom den; men så har heller aldrig nogen bjørn faldt bedre, thi den sluknede uden at gjøre en bevægelse og var død næsten endnu, medens den stod. Dette skrev sig fra skuddet gennem nakkeledknuden, der i det hele taget er det skud, som for alle dyr har den mest momentane virkning på nervesystemet.

Det var en usedvanlig vakker og stor bjørn, og som bevis på, hvor tung en sådan kar er, vil jeg nævne, at da vi, for at se på skudsåret, vilde vælte den over fra den ene side til den anden, var det med nød og neppe dette lykkedes os, skjønt jeg nok tør sige, vi var to tålelige håndfaste karle. Snart kom folkene, og vi slentrede hjemover.

11 juli. Det var om formiddagen det dejligste vejr med rigtig varm solsteg. Jeg går just på dækket og soler mig i tøfler og skjortærmer og tænker på sommervarmen hjemme i gamle Norge, da jeg pludselig får øje på en bjørn ikke langt fra os. Det bar naturligvis strax ned efter kaptajnen — og afsted, som vi gik og stod. Bjørnen var meget fordybet i betragtningen af nogle gamle sælskrotter, sandsynligvis anatomiske studier, der udførtes med tænder og klør. Vi kunde gå på den ret over store, flade flag, uden at den merkede os. Komme på skudhold fandt vi det dog skjøndigt at skyde, før den havde seet os — da vender den os pludselig sin bagdel og lunger videre. Vi skyndte os efter og kom på bedre hold; men den vender os stadig bagdelen og har endnu ikke mærket os. Vi plystrer, nu endelig ser den sig om, vender breddensiden til, det smælder for kaptajnen, men fra min rifte hørtes først en knaldhætte, så en susen og så endelig skuddet. Patronen, der var en virret, var bleven våd, og kuglen gik naturligvis bort i vind og vejr, — hm — skidt til grejer. Men nu kaptajnen kugle, der aldrig plejede at tage fejl af retningen, hvor havde den taget vejen? Bjørnen gjorde helt front og kom sættende en 40 skridt ret mod os, men stansede så. Jeg havde just fået en ny patron i og trækker af — atter knaldhætte, susen og så endelig skuddet; men alligevel, bjørnen faldt sten død. Det viste sig, at kaptajnen kugle var gået tværs igennem begge lunger og hjertet, og at det blot var smælden af min rifte, der havde dræbt den; thi spor efter nogen af mine kugler fandtes ikke, trods meget omhyggelig søgen, på hele kroppen. Et merkeligt vidnesbyrd om isbjørnens seglivethed er det, at den, efter altså at have fået et så dødbringende skud som kaptajnen, endnu kan gå 40 skridt.

Dette skede ved middagstiden, og det er den eneste bjørn, der af os blev skudt midt på dagen, ellers var det gjerne ved aften-, nat eller morgentiden de plejede at indfinde sig.

12 juli. Om aftenen gik jeg op i tønden for at tegne lidt af Grønland. Først undersøgte jeg med kikskerten omhyggelig hele isen for at være sikker på, at der ingen bjørn var, og begyndte så min tegning. Folkene var gået til ro, og der var stille på dækket; blot „Ballonen“, som havde vagt, spadserede lidt op og ned. Jeg var fordybet i mit arbejde og havde næsten glemt, hvor jeg befandt mig, da jeg pludselig hører „Ballonen“, som var kommen op på bakken, udråbe: „Nej, se på bjørn da!“ Som et lyn for jeg i vejret og så ud over tøndekanten, der stod såmen en bjørn lige under skibets bong. Blyant og tegnebog kastedes, og ud i bardonerne, ned igennem riggen og på dækket bar det i en flyvende fart, og så ind efter rifte og patroner. I kahyttdøren mødte jeg kaptajnen, der også havde hørt „Ballonens“ stemme. Vi greb rifterne, og afsted gik det. Bjørnen, der var bleven skræmt ved „Ballonens“ udråb, havde flygtet undaf. Da vi kom et stykke bortover fik vi se, at der var to bjørne — den anden havde været lige i nærheden — og begge lunkede nu afsted. Holdet var altfor langt, men

der var ikke andet for end at forsøge; thi der var liden sandsynlighed for at nå dem igjen. Skuddene gjorde dog ikke andet, end at sende dem afsted med endnu større fart, hvilket jo også for en stund forøgede vore anstrengelser. Kaptajnen opgav det dog snart, han var for tungt klædt. Selv var jeg så let klædt som mulig, i turnsko og uldtrøje, og mente jeg nok skulde tøj det endnu en stund. Afsted gik det da, først bjørnene og så jeg, over det ene store flade flag efter det andet; men de begyndte at hale stygt fra mig, og da det nu også gjentagende fra fartøjet med flag blev gjort tegn til at vende tilbage, måtte kapløbet opgives. Ærgerlig vendte jeg hjemover, men lovede mig selv, at fik jeg endnu engang anledning til at forsøge et løb med bjørnen, skulde jeg bryde det ud til det yderste.

Ombord blev jeg naturligvis af kaptajnen drillet med mit ypperlige udlæk efter bjørn: „Jo, det var dejlig gut at have i tøndes, som ikke kan se dem, endda de sidder under bougen.“ (Sluttet).

Kan ulovlig vejdet vildt konfiskeres?

Dette spørgsmål besvarede vi i forrige nummer under henvisning til jagtloven af 1862 benægtende. Det har imidlertid undgået vor opmærksomhed, at kriminalloven ved dens revision i 1874 fik en ny bestemmelse (kap. 2 § 40), hvis sidste del lyder således: — — — „Ligeledes kan det ved dom bestemmes, at det ved en forbrudelse erhvervede udbytte, hvorpå ingen kan gjøre retligt krav, skal være forbrudt.“ Denne bestemmelse gjælder også på jagtlovgivningens felt, hvor ikke loven udtrykkelig siger, at den ikke skal gjælde (som f. ex. i lov af 18 maj 1876 om fredning af sæl i ishavet § 2 og lov af 19 juni 1880 om fredning af hval i Finmarken § 2). Den er altså også fuldt anvendelig på det foreliggende tilfælde. Som det vil sees fordrer loven, at konfiskationen skal bestemmes ved dom, men dette hindrer selvfølgelig ikke, at øvrigheden foreløbig lægger beslag på vildtet for at sikre dets tilstedeværelse og i fornødent fald (hvis det ikke kan opbevares) realiserer det på bedste måde.

Program for Kristiania Skytterlags skytterfest på Grøsholmen lørdag den 7 og søndag den 8 juli 1883. — Skytterne samles på revierbryggen lørdag d. 7 juli kl. 8 morgen og søndag d. 8 juli kl. 7 morgen. Adgangsberettigede er medlemmer af Centralforeningen for Udbredelse af Legemsøvelser og Våbenbrug samt medlemmer af skytterlag, der har sluttet sig til centralforeningen. Skydningen er ordinær og ekstraordinær.

Ordinær skydning

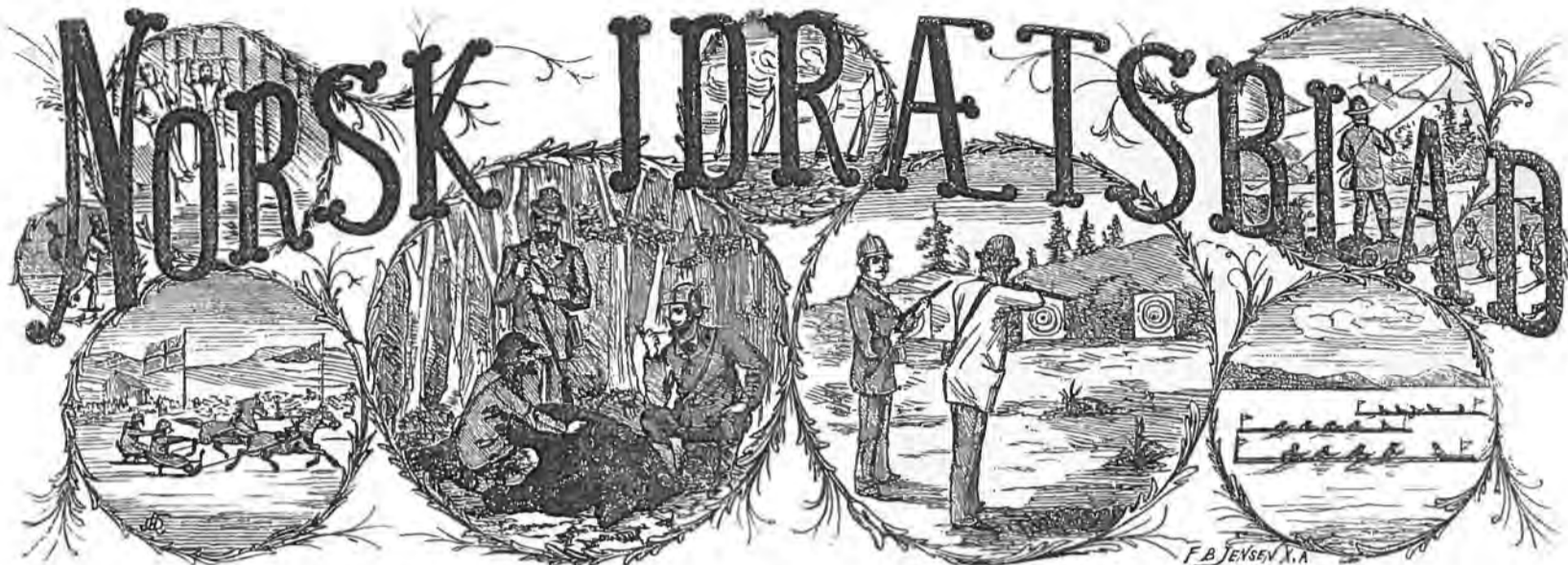
foregår på normalskiven i 4 klasser.

- 1ste klasse: Medaljeskyttere, der i det sidste år, hvori de har skudt, har opnået 6 og derover i gennemsnitspoints, skyder 10 skud på 300 meters hold.
 2den klasse: Alle andre medaljeskyttere (brøncemedaljen undtagen) skyder 5 skud på 300 og 5 skud på 150 meters hold. De på begge hold skudte øjne sammenlægges.
 3dje klasse: Alle andre skyttere over udskrivningsalderen skyder 10 skud på 150 meters hold.
 4de klasse: Alle andre skyttere under udskrivningsalderen skyder 10 skud på 75 meters hold.

Extraordinær skydning.

A. Med klasseinddeling.

- a) 1ste klasse:
 Femskudsskiver på 300 meters hold,
 — „ 150 — — — — —
 b) 2den klasse:
 Som 1ste klasse.
 Centrumsskydning på 300 og 150 meters hold for 1ste og 2den klasse.
 c) 3dje klasse:
 Femskudsskiver på 150 meters hold.
 Centrumsskydning „ 150 — — — — —

ABONNEMENTSPRIS
kr. 1.65 kvartalet.

REDIGERET AF SIGV. PETERSEN.

BEKJENDTGJØRELSE
20 øre petittinjen.

N° 13.

KRISTIANIA, FREDAG DEN 29 JUNI 1883.

ÅRG. III.

Kontingenten for tredje kvartal bringes i velvillig erindring.

JAGT OG SKYDNING.

Om isbjørnen og isbjørnjagter under Grønlandskysten 1882.

(Af F. Nansen).

(Slutning fra no. 12).

14 juli. Vi begyndte atter at længes efter bjørn, da der om eftermiddagen blev meldt „en stor en“, ikke langt borte. Vi var oppe i tønden for at se på den, tog pejling og drog afsted. En af matroserne, Paul, fik følge med. Vi gik i længere tid, men fik ingen bjørn at se, og kunde ikke forstå dette; thi vi syntes for længe siden at måtte være der, vi så den fra skibet. Men ved hjælp af flagsignalerne fra tønden fik vi omsider øje på den. Senere fik vi høre, at den allerede i længere tid havde seet os, men stadig trukket sig undaf. Dette vidste vi da imidlertid ikke, men gjorde, som vi var vant til, lagde os ganske rolig op i et koss for at se lidt på karen. Vi kunde godt skyde, men tænkte, den som almindelig kom nærmere, så det ikke hastede. Imidlertid slentrede den frem og tilbage, og betragtede os fra forskellige kanter; den var åbenbart mere mistroisk end de foregående, men stor var den. Imidlertid forsvandt den bag et stort koss, og da vi igjen fik se bamse, gik den fra os og var kommen langt udenfor skudvidde. Det gjaldt nok nu at skynde sig; thi den gik fort på. Vi sprang da efter, idet vi dækkede os så godt, vi kunde. Når det haster, glemmer man gjerne forsigtighed, og således glemte jeg da også de lumske iskanter, der under er udhulede af vandet og kun som en tynd, skjør skorpe stikker ud over klarerne*), således at de ovenfra ser fuldkommen sterke og solide ud. Vi kommer til en bred klare, der med nød kunde klæres i et hop; jeg springer dog til og spænder rigtig godt fra for at komme over, men det er så heldigt, at der just her var en sådan kant, som forsvinder under foden, og istedet for at komme over, kommer jeg på hovedet midt i vandet. — Nu, det var lidt koldt; men hvad det først gjælder, er at klare riflen. Jeg slænger den op på den anden kant, men kanten er høj, den kommer ikke helt op og glider så atter ned i

*) „Klarer“ kaldes det åbne vand mellem isflagene.

vandet. Jeg dukker efter og får den atter fat. I ærgrelsen slænger jeg den nu helt ind på flaget, svømmer så hen til et sted, hvor jeg selv kunde komme op og får atter tag i riflen. Et hurtigt gennemsyn af løb og lås, og så atter afsted. Patronerne var det ikke så farlig med; thi det var vandtætte remingtonpatroner. Kaptejnen havde imidlertid fået lidt forsprang; da han så jeg faldt, og at jeg klarede mig selv, gik han over på et andet sted og fortsatte. Heldigvis var jeg også den dag meget let klædt, turnsko og uldtrøje uden jakke, så jeg fik ikke så meget vand at trække på; det rindt lige hurtigt af, som det kom på. Jeg var således ikke længe om at indhente det forsømte, og da jeg så bjørnen forsvinde bag et koss, tog jeg en benvej mod dette. Just som jeg er nået frem og stikker hovedet over kammen, står jeg vis å vis med bjørnen. Riflen farer til kinden, men bamse er hurtigere end jeg og kaster sig ud over kanten i vandet — kuglen træffer blot bagdelen, idet den forsvinder. Jeg sætter over kammen og bort til kanten for at skyde den i vandet; men ingen bjørn er at se. Hvor var den? Jeg skimter noget hvidt dybt nede i vandet og forstår sammenhængen. Men klaren var lang; jeg fik se at komme over på den anden kant for at tage mod den der. Der lå to små flag midt i klaren. Det blev lange hop, men jeg fik forsøge på det. Jeg hopper til og kommer pent ud på det ene; det var så vidt det bar. Jeg vakler for at få balansen, da skyder bjørnens hoved op som et lyn ved flaget foran, den kaster sig brølende op på dette, og i næste nu skulde det vel gjælde mig; jeg kom den dog uheldigvis i forkjøbet, fik balansen og placerede en kugle midt i bamsens bryst, så hårene blev sorte af krudtrøgen. Den tumlede i vandet og udåndede, jeg havde nær sagt, „i mine arme“. Så var det dog ikke, men jeg holdt den ved ørene; den viste nemlig tegn til at synke, hvilket forresten var højst forbausende, da den på denne tid på grund af sin fedme i almindelighed flyder. De andre kom snart til og hjalp mig ud af min stilling. Vi havde intet andet at trække bamsen op med end min livrem, og det var lidet nok. Remmen anbragtes om bjørnens hals, hvorpå den blev „lejet“ bort til en vig på isflaget. Nu var der ikke længer fare for, at den skulde synke, og vi kunde tage det rolig og varpe den op i små tag. Det var en usedvanlig stor kar, en af de største vi fik. Dens fæld ligger under mit skrivebord, og jeg kan i egentlig forstand sige, at „jeg sidder med foden på min fiendes nakke.“ Det var langt til skibet, og det varede en god stund, før der kom

folk for at hjælpe os; imidlertid gav vi os til at „veje den ud“. Dette fik jeg dog ikke lov til at være med på. Kaptejnen sagde, jeg var våd og frøs og værs god skulde forløse mig ombord. Så urimelig jeg syntes dette var, føjede jeg ham dog og vandrede hjemover; jeg var bleven vant til i almindelighed at give ham ret, og jeg kom heller ikke denne gang til at angre derpå. Da jeg kom henimod fartøjet, fik jeg et godt stykke bortpå isen øje på tre af mandskabet, hvoraf så vidt jeg kunde se, de to havde rifler. Jeg studerede på, hvor de skulde hen, og på mit spørgsmål, da jeg kom ombord, blev der svaret, at de var gået efter bjørn, men der var intet håb for mig om at komme tidnok; thi de var alt på skudhold. Nuvel, tænkte jeg, jeg kan altid være fornøjet for idag, lad dem have den. Men så blev det sagt, at der var tre bjørne. Dette var dog formeget. En kunde jeg lade dem havt, men af tre måtte der vel også kunne falde en på min part, og afsted bar det igjen, så hurtig benene vilde bære. Jeg var våd før, og lidt vand mere eller mindre gjorde intet; jeg behøvede således ikke at gjøre mange omveje for klarerne. Snart kom jeg ind på dem og så, de lå og ventede på en bjørn, der gik mod dem. Jeg stansede da et stykke fra for ikke at komme ivejen; men de, som nok var rædte for, at jeg skulde komme dem i forkjøbet, skjød for tidlig og skadeskjød blot bjørnen, der brølende styrtede afsted. Da var min tur kommen. Jeg sendte den et skud gennem brystet, så den faldt, men den rejste sig atter og flygtede; jeg satte efter, og da den vendte og kom imod mig, fik den en kugle gennem hovedet, der endte dens liv.

Det gjaldt nu den næste. Tegn blev givet fra skibet, vi drog i den anviste retning og fik strax øje på bjørnen, der stod og spiste på en sælskrot og var så optaget heraf, at vi ubemærket kom på pent skudhold. Da jeg ikke var sikker på de andre, vilde jeg skyde herfra. Jeg plystrede for at få den til at se op, men nej; nok engang, heller ikke, så af fuld kraft — nu løftede den hovedet. Jeg holdt bag bogen og brændte på, og samtidig skjød de to andre. Bjørnen brølte og ravede baglængs i vandet. Jeg sprang frem til kanten; men da jeg troede, den havde fået nok, lod jeg den rolig svømme over til den anden kant, idet jeg tænkte at give den sin rest, når den var kommen op på isen, for at spare os bryderiet med at trække den op. Dengang gjorde jeg dog regning uden vært; thi bjørnen passede på at komme ind ved et koss, smat så let som en kat op på isen dækket af dette, og afsted gik det. Jeg stod med langt

→ Isbjørne-fæld under skibet i 1883

ansigt og fik blot sende den en virkningsløs kugle i agterspejlet; men så begyndte et kapløb, som blev et rundeligt vederlag for den lidte skuffelse. Oluf, der ikke havde rifte, men blot bar en ishakke og et reb, fulgte med et stykke, men blev efter ved første klare, der var for bred til at hoppe. Jeg, der ikke gad gå rundt, „gik på vandet“. Jeg hørte en skoggerlatter bag mig; det var Oluf, der aldrig havde seet folk sætte over klarer på den måden før. Han skulde da gjøre det bedre, fik med ishakken anbragt et isflag midt i klaren for at hoppe på og sætter til; men nu var min tur kommen til at le. Han nåede nemlig netop kanten således, at han kom i vandet til maven og naturligvis fik sine høje støvler fyldte af vand. Der blev nu en støvletømning, som jeg med mine sejl-dugssko ikke behøvede og derfor ikke havde tid til at vente på. Det var altså hjørnen og jeg alene, der skulde prøve kræfter, og vi havde nok begge besluttet at gjøre vort yderste. Den sprang for livet, og jeg for æren; thi det var for galt at have været en bjørn så nær uden at få den. Min kugle havde rigtig nok truffet bag bogen; men af en fejltagelse havde jeg fået en patron med hul kugle, som blot havde givet et udvendigt sår, der ej syntes at hindre den meget. Der flød dog meget blod af såret, og sporet var ikke vanskelig at følge. De to andres kugler havde ikke truffet. Imidlertid bar det afsted over isen så fort benene vilde bære os, snart vandt jeg ind på hjørnen, snart halede den fra mig. Således strøg vi hen over det ene flag efter det andet. Var klarerne for brede til at hoppe, „lagde jeg på svømmen“; thi der var ikke tid at spilde med at „gå udenom“ her. Fjerding efter fjerding lagdes bag os, og hjørnen syntes ikke at trættes; men da det lakkede på milen, tog den dog til at gjøre bugter, og jeg fik således skyde benvejer, hvilket hjalp ikke lidet. Jeg forstod nu, den begyndte at blive træt og tog det mageligere, indtil jeg så den forsvinde bag et koss. Dækket af dette satte jeg atter fuld steam på og tænkte at få skud; men nej, den havde merket mit kneb og fornyet sine anstrengelser. Det bar endnu frem et stykke, så sagtnede den atter. Jeg vandt endelig på hold og sendte den en kugle gennem-brystet; den gjorde et par sprang og faldt; en kugle bag øret endte dens løbebane.

Nu vel, der stod jeg alene med en død bjørn. En rifte uden patroner og en pennekniv var de eneste våben, jeg havde, da kaptajnen fik beholde min tollekniv for at „veje ud“ hjørnen. Hvad det først gjaldt var at få gjort tegn til skibet efter undsætning; men af fartøjet kunde jeg ikke se mere end masterne. Jeg krabbede da op på det højeste koss, jeg fandt, og viftede derfra med luen på enden af bøssepipen. Derpå begyndte jeg med pennekni-ven at få hjørnen, for i det mindste at få skindet med mig. Det var et sent arbejde, og hoved og labber måtte skjæres af for at følge med skindet; men med omhu og tålmodighed gik det dog, og jeg var næsten færdig, da jeg i det fjerne hørte en stemme. Jeg gik op på et koss for at se; jo det var Oluf, der endelig på „slagene“ var nået efter. Han var hjertens glad ved at træffe mig, da han havde løbet med hjertet i halsen af frygt — for at møde hjørnen. Hans eneste våben var nemlig en ishakke og en pakke patroner. Vi fuldendte da flåningen og begyndte på det ikke meget lette arbejde at trække skindet hjemover; thi et sådant skind med dets tilhørende lag spæk, der kan beløbe sig til over en tønne, er ingen let bær. Vi var dog ikke nåede langt, før vi mødte folkene, der kom os til hjælp. Med glæde overlod vi dem nu såvel skindet; som riflen med Olufs patroner; de vil nemlig nødig gå på isen uden rifte af frygt for bjørn.

Oluf og jeg, der syntes, vi havde gjort vort, gik fra dem og begav os hjemover. På hjemvejen var Oluf meget optaget af min måde at komme over klarer på, der var ganske ny for ham, og scenen, da han blev igjen med vand-

støvlerne, syntes at have gjort et udsletteligt indtryk. På vejen mødte vi en ambassade fra kaptajnen med øl og mad. Jeg blev næsten rørt over denne omhu og kan forsikre, det smagte såvel Oluf som mig fortrinlig. Da jeg kom ombord, fik jeg høre, at den tredje bjørn også havde været tæt ved, men nu var trukket bort. Vi burde dog have den også, så var sæset blevet fuldt. Nu havde vi ikke mere end 19, men fik jo endda være fornøjede.

Dette blev vor sidste jagt. Nogle dage efter løsnede isen, og vi kom ud. Sælfangsten var nu forbi, det var ikke andet at gjøre end sætte kurs hjemover. Glad hoppede atter „Viking“ hen over bølgetoppene for alt, hvad sejl og damp kunde trække, og stor var glæden ombord, da tinderne af det gamle, kjære Norges vejrbitte fjelde dukkede op af havet.

Jeg vil slutte disse linjer med en tak til min ven kaptajn Krefting for alle de hyggelige stunder, vi havde sammen der oppe i isregionen, såvel på jagten som ombord, hvoraf mange sikkerlig for os begge vil komme til at stå som lysende perler i erindringens skatkammer. Minderne, de herlige minder, det er jægerens dyreste øje, en skat, han ofte tager frem, et klenodie, der ikke falmer, og som aldrig tabes.

Et varsko til jægere.

Hr. redaktør.

Efter hr. pastor Simonsens gjensvar på min artikel at dømme, må De og enhver tro, at jeg i Deres ærede blad har opvartet med påtagelige usandheder. Jeg nødes derfor til at komme frem med fornødne oplysninger for at bevise mine ords rigtighed, skjønt jeg helst vilde have sparet hr. Simonsen for denne ubehagelighed; men det må nu til, eftersom han ved sin artikel har udfordret mig.

Af hr. Simonsens artikel sees, at tispem er af „Bodørasen“. Af vedlagte skrivelse, jeg har fra ham, vil De se, han siger, at hvalpene er af „ren Cannelrase“ (sic!). Dette er jo en påtagelig selvmodsigelse.

I et par af mine venners påhør forklarede hr. Simonsen mig, at der havde været to à tre hunde hos Diana, og at han ikke kunde garantere, at der ikke havde været flere.

Lejeboere i samme gård har også seet tispem modtage hunde af både den ene og den anden rase, og hvalpene er så ulige som vel muligt. Nogle er langhårede, nogle korthårede, nogle kortørede, nogle langørede, nogle have lange haler, nogle korte „bukkehornsbaler“, nogle ingen sporer, nogle sporer på det ene ben. De vil medgive mig hr. redaktør, at det efter dette ikke er farligt at sige, at hvalperne er nogle simple kjøtere, og at hr. Simonsen ved sine avertissementer har drevet en utilladelig humbug. Hans ord: — „den størst mulige omhu for ved parringen at bevare blodet ublandet“ — må tages med temmelig stort forbehold.

Den lille terrier, hr. Simonsen kryber i læ af, er jo ingen undskyldning, kun et påskud for at komme bort fra sagen.

Jeg vedlægger hr. Simonsens førnævnte skrivelse samt en skriftlig erklæring fra de venner, der var vidne til hr. Simonsens udtalelser, hvoraf De vil kunne overbevise Dem om og bevidne det korrekte i mine udtalelser.

Kristiania 12 juni 1883.

Deres ærbødige

— k. —

Hr. Simonsens skrivelse og erklæringen fra de to vidner indeholder, hvad hr. — k. — ovenfor har sagt. Hermed må denne sag være udebetteret i vore spalter. Red.

Skytterfesten i Asker.

(Fra Idrætsbladets korrespondent).

Asker Skytterlag afholdt lørdag og søndag den 23 og 24 dennes på gården Berg en skytterfest, hvortil var indbudne skytterlag, der står under centralforeningen. Desværre var den særdeles vel arrangerede fest kun besøgt af ialt 35 skyttere, noget som vistnok havde sin grund i, at der samtidig afholdtes fire skytterfester, nemlig foruden i Asker også i Skouger, i Ås og på Odnes i Land. I Skouger mødte omtrent det samme antal skyttere som i Asker. Når dertil kommer, at der samme dag var travkjørning på Etterstad og turnfest på Blegøen, er det jo rimeligt at antage, at flere skyttere og lystrejsende lod sig afholde fra deltagelse denne gang. En smukkere tur kan man imidlertid neppe ønske sig en vakker søndag, og skydepladsen og dens omgivelser af skog, mark, vand og prægtige gårde er virkelig besøget værd i fuldt mon. Vejret var også så smilende som det bedst kunde, måske altfor smilende; thi de blanke, glinsende, hvide skiver var slemme nok i solskinet om formiddagen, og sveden perlede på mangen ivrig kjømpers pande, så dysten lod til at være varm nok. Men liv og lyst var med i kampen, og man kunde se, at alle som en morede sig derved. Med ca. 1½ times ophold om søndagen, hvorunder middag serveredes på Berg, fortsattes skydningen til kl. 5 om eftermiddagen, og umiddelbart derefter uddeltes præmierne af hr. løjtnant W. Sending, som i et varmt foredrag fremholdt skyttersagens betydning og opfordrede til fortsat arbejde i denne for landet vigtige idræt, idet han sluttede med et leve for konge og fædreland.

Derefter udviklede han i et længere foredrag gymnastikens betydning for ungdommen og opfordrede til flittig øvelse også i denne idræt, idet han til slutning overleverede til skytterlagets bestyrelse, til gjennemsyn for enhver, der måtte interessere sig for sagen, forskjellige udenlandske tidsskrifter og aviser, indeholdende omtale af den norske gymnastik.

Nu serveredes punschebordet i det frie, hvor der vexledes med taler, musik og dans, idet flere af bygdens unge damer og herrer efter skydningens ophør havde indfundet sig, og den særdeles vellykkede fest sluttede først langt ud på morgenen med en lystig svingom hos den venlige og gæstfrie vært hr. M. Berg, på hvis gård festen afholdtes, og hvis hus den hele tid stod gæsterne åbent med en sjelden forekommenhed.

Asker Skytterlag præsenterede også ved denne lejlighed for første gang sin nye, ualmindelig smukke fane for de fremmede skyttere.

Præmieliste.

A. Ordinær skydning.

1ste klasse:		
10 skud, 500 alen.		
1. præm.	Ole Andersen, Riften	71 pts.
2.	løjtn. Seeberg, Skarpskytten	69 —
3.	Kaspar Hansen, Riften	69 —
2den klasse:		
5 skud 500 og 5 skud 250 alen.		
1. præm.	Edv. Eriksen, Asker	177 pts.
2.	H. Johannesen, Røken	177 —
3.	M. Berg, Asker	159 —
4.	E. Solstad, do.	156 —
3dje klasse:		
10 skud, 250 alen.		
1. præm.	Torger Holtsmark, Asker	68 pts.
2.	Wilh. Olsen, Skarpskytten	56 —
3.	R. Næss, Asker	53 —
4de klasse:		
10 skud, 125 alen.		
1. præm.	Ihle, Kristiania Skytterlag	78 pts.
(centralf. pr.)		
2.	Julius Kolstad, do.	78 pts.
3.	Jørgen Asker, Asker	78 —
4.	W. Hanevold, do.	71 —

B. Extraordinær skydning.

1ste klasse:		
5 skud, 500 alen.		
1. præm.	I. B. Fossum, Skarpskytten	39 pts.

Kjøber mere og m delig hurtig nogen chanc med mindre deres konk

Efter at hilse p lyldest i e dagens dyst og især fra Ring“ hills blomsterbul Sandviken, thi senest i „Kong R Til fa: rokclubbers „Kong Ring h. prins O: Fredrikstad med inskrij mindre sølv

Dagen et heldigt hos os; ti lyet til eng kurransen, som tidlige som sukses med den te efter 1 til roning og vendigt fra om igjen o på, hvem c thi dette si liden betyd større nøje som vi håb med større at ro.

Blandt at se tre eller mind Sockboim og Dramm mellem de af åren, mec roere er, a Stockl

forholdsvis kom tilstræ for meget; dige, ryggt vægelige si ledes at de syn til i de Deres båd med langt ringen var have givet graf i rore må afvige

Kristia til nederla blev ikke forinden e Vendingen mer ikke i kroppene i geligt, me brystet vel særlig gjc ligesom h se ud af roede omt

Fred smukkeste det var nytte af d